

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VII. évfolyam, 6. szám, 2013. június

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

Ehavi számunk alkotói:
Csillangó, angyalka146, Kristállysólyom,
Hertelendy Anna, kosakati, Ida,
Xenothep, Andrew Sinclair, barley rover,
Kétvirág, Adam Klausen,
HomoErgaster, JimmyCartwright

Tartalom

HÍREK, PÁLYÁZATOK

- Avana SF hírlevél.....2.
Az SFmag híreiből.....2.
VIII. Lidércfény Pályázat, avagy Orkok és Coltok ...20.

NOVELLA

- Az utolsó harc /Andrew Sinclair/3.
Rossz döntés /barley rover/4.
Másik város /Xenothep/5.
Sárkányos jó reggelt! /kosakati/7.

VERSEK

- Kert-vers /Kétvirág/9.
Mandala /Adam Klausen/9.
Szárnyak kettőse /Csillangó/9.
Karma /angyalka146/9.
Vihar után /Kristálysólyom/9.
Özönvíz /Andrew Sinclair/9.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

- A láthatatlan körhinta /Hertelendy Anna/10.

TÖRTÉNELEM

- Ki volt az igazabb barát? /HomoErgaster/12.

FILMROVAT

- Mozimorzsák - filmaprólék /Jimmy Cartwright/ ...19.

KÖNYVAJÁNLÓ

- A. O Esther: Összetört glóriák
– Hívogat a fény /Ida/20.

A hónap képe:

A Lidércfény totemállata(i)

Hírek, pályázatok

Megjelent az Avana SF hírlevél 2013. 5. (júniusi) száma

A kiadványból megtudhatjuk, mi újság az egyesület háza táján, beszámolót olvashatunk a Írószövetség „Holnapra a világ” című rendezvényéről, bemutatják a Metagalaktika 4-et, tudomány rovatban megismerhetjük a jövő űrhajóit, és megtudhatjuk, mi az a paleoasztronautika.

www.avana.hu/kiadvanyok/avana_hirlevel_2013_05.pdf

Az SFmag híreiből

Hamarosan nyomtatásban is megjelenik az elsőkönyves szerző, Anthony Ryan bemutatkozó fantasy regénye, a Blood Song. Még meg sem jelent a regény, kiadási jogait máris legalább 13 országba eladták, idehaza a Fumax kiadóhoz kerültek a jogok. A regény Vaelin Al Sorna története, akit tíz éves korában az apja, a király hadura se szó, se beszéd egy este otthagy a Hatodik Rend kapujában, ahol sok éven át kegyetlen, sokszor életeket követelő eszközökkel tanítják a gyerekeknek a minden áron való túlélés és a tökéletes harcosválas módjait.

A Sandy Hook iskolai lövöldözés következtében Jim Carrey többé nem támogatja a Kick-Ass második részét, amiben ő a legfontosabb új karakter. Magyarázata Mark Millar – a képregény alkotójának – reakciójával itt olvasható:

newsarama.com/18173-jim-carrey-cannot-support-violent-kick-ass-2-millar-responds.html

Frank Miller Sin City-sorozatából 2005-ben készült sikeres film Robert Rodriguez rendezésében, és ennek valószínűleg nagy szerepe volt a mozis képregényadaptációk elterjedésében – nem csoda, hogy a régóta ígért folytatást sokan nagy érdeklődéssel várják. Viszont a hosszas tologatások után végül leforgatott és idén októberre ígért filmet most mégis elhalasztja a stúdió egy évvel.

Nem frissül tovább a World SF blog. Lavie Tidhar négy év után nem folytatja az oldalt, ahol nem-angolszász szerzők és sf-piacok, köztük mi magyarok is, mutatkozhattak be az angol beszélő közönségnek.

ÚJDONSÁG!

Megjelent a Lector Magazin első száma, a SpiritArt egyesület gondozásában, amely az alábbi hivatkozásra letölthető:
<http://spiritart.hu/lector/lector.pdf>
Benne többek között Fonyódi Tibor interjú, esszék, novellák, filmismertetők és egy Lidércfény történet saját szemszögből.

ÚJDONSÁG!

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat VII. évfolyam. 6. szám, 2013. június

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Ilyés András-Zsolt: Az erdő szelleme 2

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Az utolsó harc

A nevem Acrem Halleson. Immár több mint száz éve taposom Radagas földjét, talán van az már kétszáz is. Jómagam sem tudom, de nem is lényeges. Már arra sem igazán emlékszem, hol is kezdődött el életem története, mert számomra megszűnt az élet és halál keskeny határa. Nem is tudom, hányszor haltam meg és hoztak vissza a halálból, de azt már biztosra veszem, hogy a mostani lesz az utolsó harcom.

Dél-Radagason születtem az 53. év 174. napján. Anyám mindig boldogan mesélt élete eme csodálatos órájáról. Állítása szerint soha korábban nem ragyogott olyan szépen a nap. Születésemkor az ablakon beszökő napsugarak pont engem világítottak meg, így atyám biztosra vette, hogy nagy dolgokra vagyok hivatott. Valószínűleg nem erre gondolt.

Ifjú voltam, amikor atyám kitalálta, Ordianba küld, hogy lovag váljon belőlem. Délen nincs is nagyobb dicsőség, mint Ordian szolgálatába állni. Már akkor is lázadó voltam. Engem nem vonzott a lovagok élete, a kötelességtudat és a hűség. Én szabad akartam lenni, azt tenni, amit és amikor akarok, ezért a szüleim megtakarított pénzével a zsebemben tizennégy évesen megszöktem, hogy világot lássak.

A pénz nem tartott ki sokáig, ezért kényszerből tolvajnak álltam. Eme mesterség üzéséhez dél legjelentősebb kereskedővárosánál, Kariknál keresve sem találhattam volna jobb helyet. Gyorsan bekerültem az egyik helyi tolvajbandába, ahol komoly dicsőséget vívtam ki magamnak. Arra vágytam, hogy felnézzenek rám, féljék a nevem. Tizenhét lehettem, amikor összetűzésbe kerültem a banda fejével és szóváltásba keveredtünk, majd arra eszméltem, hogy a késem a markolatáig belemélyedt ellenfelem szívébe. Körülöttem mindenki riadtan nézett rám, én pedig megnyaltam a késemen csorgó meleg vért. Azt hiszem, abban a pillanatban változott meg az életem.

A harcos könnyedén mozog. Látom a szemében a magabiztosságot, de lebecsül engem. Fialat és ostoba, de valóban nagyon gyors. Kicsit össze kell kapnia magát, ha végezni akar velem. Korábban egy ilyen ficsúr nem jelentett volna gondot számomra, ám Rielon halála óta az öregedés erőt vett rajtam. Lassú és maradékony vagyok. Nem véletlen vonultam el a hegyekbe remetének, de a múltam árnya ma utolért.

Sosem volt szükségem okokra, hogy gyilkoljak, ha úgy érzem, ölnöm kell, akkor gondolkodás nélkül megtettem, mert az egész életem csakis a gyilkolás, a vér és a fájdalom kőre épült. Hamarosan mindenki megtudta, ki is az az Acrem Halleson. Fejvadászok eredtek a nyomomba, de sosem menekültem, mindig felvállaltam a tetteim, inkább kerestem a konfliktusokat. Semmit nem élveztem annyira, mint másik életének a kioltását. Az évek alatt mesteri gyilkos vált belőlem, aki úgy tekintett az ölésre, mint egy művészetre.

Hamarosan már nem azért kerestek fel az emberek, mert meg akartak velem küzdeni, hanem azért, mert szerettek volna mellém állni. Azt akarták, vezessem őket és tanítsam meg nekik, milyen is gyilkolás iránti valódi elhivatottság. Élveztem, hogy engem bálványoznak, mert a legtöbbször ugyanazt a vágyat láttam, mint magamban, de éreztem, hogy egyik sem lesz olyan, mint én. Együtt felforgattuk északot. Fizetségért bárkivel végeztünk. Nem voltak tabuk. Engem nem is igazán érdekelt a pénz, ennek egyik-másik emberem hangot is adott, de az volt az utolsó hiba, amit nyomorult földi életében elkövetett. Gyorsan megtanulták, ha valaki szembe akar velem szállni, azt csakis fegyverrel a kezében tegye. Egyszer majdnem végzett is velem egy ambiciózus fiatal fejvadász, aki csak

azért csatlakozott hozzánk, hogy kiismerjen és meg tudjon ölni. Ügyes volt. Nagyra tartottam, de nem tudott rászedni.

Az évek elrohantak, és azt vettem észre, az embereim rettegnek tőlem. A félelem és a rettegés sokkal jobb érzéssel töltött el, mint a korábbi bálványozás. Imádtam látni a félelmet tekintetükben, amikor rám néztek – a megtesestült halállá váltam, aki közöttük jár.

Az ifjú harcos villámgyorsan csap le. Ki tudok térti előle, de tudom, egy célja van, hogy kifárasson. Esélyem sincs az ellentámadásra, mert minden elhibázott támadás után védekezésbe vált. Sokkal jobb harcos, mint először hittem. Egyáltalán nem becsül le engem, sokkal inkább óvatos. Ismer. Be akar cserkészni, hogy a megfelelő pillanatban bevigye a végső csapást. A szeme csillog, miközben harcolunk. Minden percét élvezzi. Ez engem is élvezettel tölt el, mert látom, hogy cseppet sem fél tőlem. Egy méltó ellenfélre akadtam. Azt hiszem, hosszú életem során egy ilyen harcosra vártam.

Alig múltam huszonkettő, amikor egy fejvadászcsapat csapdába csalt minket. Az embereimet lemészárolták. Velem csak azért nem végeztek, mert élve kellett elfogniuk. Mint kiderült, nem is akármilyen fejvadászok voltak, hanem a hírhedt tréákok. Azóta sem láttam olyan jól működő szervezetet, mint az övék. Az akkori vezetőjük, egy bizonyos Kaelon, látott bennem fantáziát, s vállalta a kiképzésemet, bár tény, hogy a többi újonchoz képest túlkoros voltam.

Választásom nem lévén, ezért belementem. Én ezt is csak életem egy apró pontjának tekintettem. Kezdetét vette az öt éves, kemény kiképzésem földön és vizen. Késsel, karddal, nyíllal és minden egyéb az élet kioltására alkalmas eszközzel. Nem telt el nap edzés nélkül, miközben mindössze négy órát alhattam egyhuzamban. Több száz képességfejlesztő edzésnek vetettek alá három évig, amelynek a végén a testem maga volt a megacélozott fegyver, majd egy éven keresztül nem használhattam a szemem, mert meg kellett tanulnom a legmagasabb pontig kifejleszteni a többi érzékszervemet, hogy minden helyzetben képes legyek a maximumot kihozni magamból. Megtanultam a vakharcot, elsajátítottam az árnyékharci alapjait, és eljutottam arra a pontra, amikor már senki és semmi nem érdekelt, egyetlen célom az volt, hogy én legyek a legjobb a tréák fejvadászok között.

Az öt év eltelté után úgy éreztem, bármire képes vagyok, és egy két lábón járó fegyvert alkottak belőlem. Mint kiderült, sokkal gyorsabban fejlődtem, mint bárki más, emiatt különlegesnek éreztem magam, és ezt tudták a többiek is, talán ezért, talán azért, mert rám még akkor is kívülről tekintettek, de a klánon belül közellenség maradtam. Jól tudtam, mindenki szívesen végezne velem, és engem ez örömmel töltött el. Soha nem lankadt a figyelmem, minden egyes pillanatban készen álltam.

Sorra kaptam a veszélyesebbnél veszélyesebb küldetéseket, melyeket rendre teljesítettem. Egy ideig még élveztem is, de, ahogy múltak az évek, valahogy elveszett a varázs. Úgy éreztem, több kell nekem, mint néhány kötelező feladat. Megszöktem, és azóta a klán tagjai folyamatosan a nyomomban voltak. Számos volt társammal végeztem már, de az egyik alkalommal én is halálos sebet kaptam. Számbeli főlényük volt az ellenfeleimnek, de mielőtt elért a halál árnyéka, minddel végeztem. Ekkor talált rám Rielon, a mágus. Azon az átkozott napon hozott vissza először az életbe. Aztán megtette még kétszer, talán háromszor... nem tudom már. Egy mágikus kötéssel magához láncolt, s ezzel elérte, hogy minden akaratát teljesítsem – akár az életemet is feláldoztam volna érte.

Fogságba estem, de nem tudtam tenni ellene semmit, ameddig a mágus életben volt. A következő majd' száz év rabigában

telt el. Rielon fiatalon tartott, hogy erőm teljében tudjam őt védelmezni, de egy nap porszem került a tökéletes tervébe és megölték. Aznap ismét felszabadultam, de sokkal gyorsabban kezdtem el öregedni. Néhány évvel később elhatároztam, hogy elvonulok a Fekete-hegyre, és remeteként töltöm a hátralévő életem. Egészen a mai napig nem volt semmi gond.

Az ifjú is egy tréák fejadászai közül. Látszik a mozgásán. Majdnem hibátlanul harcol, de jelenleg ez pont elég neki, hiszen esélyem sincs arra, hogy végezzek vele. Minden mozdulatát előre látom, ahogy ő is tudja, én mire miként reagálok. A pengék villannak és vadul szikrázva csapnak össze, de nem bírnak egymással. Már legalább két teljes órája próbálunk a másik fölé kerekedni, mindhiába.

Érzem, nem bírom már sokáig, mert egyre fáradtabb vagyok, és nehezemre esik hárítani az ifjú erős csapásait. Úgy döntök,

itt az ideje véget vetni a harcnak. Hagyom, hogy testközelbe érjen és bevigye a végső támadását. Meglepődik, ideje sincs felfogni, mi történik... de pontosan így akarom... Túl fiatal még a halálra, de eddig mindenkivel végeztem, aki az életemre tört, és ő sem lehet ez alól kivétel. Ütött az órád, barátom.

Pengéjét az utolsó erejével még megcsavarja a szívémben, majd térdre rogy, és a torkához kap. Ujjai között vér buggyan elő és végigfolyik a karján. Boldogsággal tölt el, hogy ő hal meg hamarabb. Végül engem is elhagy az erőm, a lábaim nem bírnak el, és elterülök a porban. A világ forog körülöttem, majd lassan magába szippant a végtelen sötétség.

Hát így múlik el egy harcos, akinek az életében csakis a gyilkolás jelentett örömet. Ez voltam én, Acrem Halleson...

Andrew Sinclair

Rossz döntés

- Takarodjatok az anyátokba! - mondta Tony rekedt, erőtlen hangon. Kiáltani szeretett volna, de már tegnap reggel óta hasztalan ordított segítségért, és lassan minden ereje elfogyott. Feltámaszkodott a könyökére, majd felmarkolt a levelek közül néhány makkot és elhajította. A nyüszítve szétrebbenő falka egyik tagja megkaparintotta Rick elnyűtt sportcipőjét, szabaddá téve lyukas zoknijából kiálló lábujjait. Tony összezúzott derekába a mozdulatától újra belehasított a fájdalom, kegyetlen intenzitással végigfutva a hátán keresztül egészen a tarkójáig. Arcát a nedves avarba ejtve fogcsikorgatva visszahanyalt a földre. Kétségbeesetten kapaszkodott az éberségbe, azonban a kimerültség és a fájdalom erősebbnek bizonyultak nála. Fekete foltok kúsztak megállíthatatlanul a látóterébe, lágyan körülölelték, mint egy puha takaró, és lerántották az öntudatlanságba...

Lázás, ködös álmában Tony Losing újra útnak indult Rick Boozy cimborájával az erdő belsejébe, hogy kivágják, feldarabolják és ellopják az előző nap kiválasztott öreg tölgyfát. Kissé másnaposan, de jókedvűen zötykölődtek Tony kopottas kisteherautójában. A havonta esedékes háromnapos hétvége szombat reggelén ezúttal csak ketten voltak. Harmadik barátjuk, Jack Thompson otthon maradt a városban influenzával küszködve. Az összetartó társaság több mint húsz éve, még a gimnáziumi időkben szokott rá a kizárólag „kanoknak” tartott kiruccanásokra az erdei kunyhóban. Tony a nagyapjától örökölte az egyszerű kis faházat, ami tökéletes helyszínnek bizonyult egy kis piálásra, kártyázásra és a közeli tóban kifogott halak sütésére. Idilli környezet. Távol minden hétköznapi problémától, távol az otthon hagyott asszonyoktól és a gyerekektől.

Péntek délután, mielőtt megkezdtek volna az első és feltehetően nem az utolsó rekesz sör elpusztítását, beautóztak mélyen az erdő belsejébe felderíteni a terepet. Kiszemelték a téli tüzelőnek valót. Minden a tervek szerint haladt. Egészen a szombat reggeli favágásig.

Tony álmában újra hallotta Rick hangját, amikor megérkeztek a távoli tisztáson magányosan álló harminc méteres tölgyhöz.

- Na, adjunk a melónak, mielőtt még erre téved valami erdész vagy szarvasvadász. Gyorsan kivágjuk, felaprítjuk, aztán elviszünk annyit, amennyi csak ráfér a platóra.

- Azért vigyázz, merre döntöd, ha ráborul a tragacsra, nincs

kedvem ötven kilométert gyalogolni a kuckóig - mondta Tony, miközben barátját figyelte, aki a láncfűrész beindításával bíbelődött.

Harmadszori próbálkozásra a motor beröffenet sűrű kékes füstfelhőt eregetve magából.

- Bíz csak ide! Profi vagyok - válaszolta Rick önelégült vigyorral az ajkán, és belemélyesztette a fűrész sivitva forgó fogait a fa törzsébe.

- Ha ez egy mamutfenyő lenne, a következő harminc évre meglenne a kandallóba való! - viccelődött Rick túlordítva a fűrész hangját.

Miután kivágta a dőlés irányában lévő éket a törzs oldalán, és már csak egy keskeny darab tartotta a hatalmas fát, váratlanul feltámadt a szél, és nagy erővel belekapott a megsárgult őszi lombzatba. Mielőtt észbe kaphattak volna, már recsegeve dőlt is az öreg tölgy. Egyenesen feléjük.

Tony álmában megint átélte a rémületet, ami éppen annyi időre dermesztette meg, hogy amikor sarkon fordulva futásnak eredt, már tudta, elkésett. Mintha egy óriás csapott volna le rá a tenyerével, kérlelhetetlenül a földhöz passzírozva. Valami fájdalmasan roppant a derekában, és ordítva a fa széles törzse alá szorult. Közben látta maga előtt döbbszerűen hátráló barátját, és látta azt a vaskos ágat, ami Rick koponyájának csapódva bezúzta a homlokát.

A lidércnyomás innentől kezdve bizarr fordulatot vett.

Tony üvöltve feküdt a földhöz szegezve, és látta, ahogy a tisztás széleiről villogó szemű, sötét árnyak közelednek felé. Dühösen morogva körülvették őt és halott társát. Azután csak bámulták őket azokkal a vörös fényű, éhes tekintetükkel.

- Bassza meg, ez kurvára fáj! - mondta a halott Rick, és mintha egy rugó hajtáná, hirtelen felült darabos, szaggatott, természetellenes módon. Üveges szemei fölött meglékelte fejéből véres agydarabok csordogáltak az arcába. Bal kezével egy marionett-bábu esetlen mozdulatával a képére ragadt trutyiba nyúlt, megbámulta, majd lenyalta az ujjairól.

- Nem is rossz. Megkóstolod? - mondta, aztán kúszva megindult a tehetetlenül vergődő Tony felé.

Amikor odaért hozzá, Rick belenyúlt a homlokán tátongó sebbe, kimarkolt egy emberes adagot a saját szürkeálomlányából és Tony ordító szájába kente.

- Egyél cimbora, tudom, hogy neked is ízlik - mondta merev, halott mosollyal az arcán. A háttérben az árnyak kórusban vonyítani kezdtek.

Tony érezte a sós, meleg ízt. Az orrába hatolt a bűzös rothadó szag...

...és kinyitotta a szemét.

Álmában is felkiáltott, amitől a száját nyalogató kutya szűkülve hátraugrott. Tony kábultan nézte az orra előtt farokcsóválva ácsorgó jószágot.

Amint magához tért és lassan kitisztult a feje, tudatosult benne igencsak szorult helyzete. A baleset, a fatörzs alá ragadt deréktől lefelé érzéketlenné vált teste, Rick halála és az erdőből előmerészkedő kóbor kutyák falkája. Mielőtt elájult, még sikerült elzavarnia az éhes dögöket barátja tetemétől.

Nyögve felnézett és látta, hogy az elvadult állatok lassan összeszedik a bátorságukat, és ismét megkönyékezik a fel-tálalt finom falatot. Szűkülő körökben acsarkodva, egymás felé kapdosva keringtek Rick hullája körül. Az a pokoli kinézetű, beesett horpaszú fekete német-juhász, aki a falkavezér lehetett, szemeit gyanakvóan Tonyra szegezve kiharapott egy darabot Rick vádlijából.

Legalább tíz kutya. Nem tudta megszámolni. Ugrálva csaholó, rohángászó dögök. Csapzott bundájú, sebhelyekkel tarkított fenevadak, akiknek kiálló bordáik arról tanúskodtak, hogy már nagyon régen volt az az időszak, amikor még gumilabda után szaladgáló házi kedvencek voltak. Nagyrészt útszéli korcsok, és beazonosíthatatlan eredetű keverékek. Egy félszemű, széles homlokú Rotweiler és a többiek lába alatt vékony hangon vinnyogva tülekedő aprócska Yorkshire terrier.

- Joke, te vagy az? - kérdezte Tony, mire a nemrég még az arcát nyalogató fekete-fehér Labrador keverék boldogan felvakkantva leült mellé.

Ez az önmagára már alig-alig emlékeztető állat Tony tavaly elköborolt kutyája volt. Nem felejtette el gazdáját, és most a társaitól különválva mellé telepedett, s együtt nézték végig a nagy zabálást. Tony feladta a harcot.

- Hagyjátok! - erre a gyenge tiltakozásra futotta erejéből, azután már csak tehetetlenül bámulta legjobb barátja táplálék-kiválását.

Az első vért fakasztó harapás után esztét veszítve begőzölt az éhes csapat, és egymást lökdösve próbálták minél jobb darabok-

hoz jutni. Tony bármennyire is szerette volna, képtelen volt levenni szemét a látványról. Egy drótszórú korcs felhúzott innel belemélyesztette pófáját Rick hasába és kihúzta a beleit. A többiek is egyből lecsaptak a puha belsőségekre, és mintha kötélhúzó versenyen volnának, úgy rángatták a cuppogó hangokat adó kékes zsigereket. Téptek, haraptak, fuldokolva nyelték a húscsapatokat. Végül a fekete német-juhász megragadta a maradékot és vonszolni kezdte.

Rick egyik megrágott karja bágyadtan integetve búcsúzott barátjától, ahogy eltűnt az aljnövényzetben... Tony könnyes arcát belefúrta a dohos szagú avarba, és hangtalan, kétségbeesett zokogással gyászolta barátját...

Tudta, érezte, vissza fognak jönni, és akkor ő következik.

Lassan besötétedett, és Tony halk telefoncsörgésre eszmélt. Valahonnan a súlyos fatörzs alól, megnyomorodott csípője környékéről, onnan, ahonnan az orrfacsaró ürülékszag terjengett, közeli, mégis elérhetetlen távolságban volt a szabadulás.

Joke a megkerült kutya izgatottan hegyezte füleit a hangra.

Tony megpróbálta betuszkolni a kezét a fa alá, de próbálkozása nem járt sikerrel. Ökölbe szorított kézzel dühöngve csapkodta maga előtt a földet, mint egy csapdába esett állat. Tudta, hogy valószínűleg a felesége, Maggie keresi, miután már lefekette a kicsi Tomot aludni. Elképzelte hatéves kislíjakat, ahogy játék maciját magához ölelve fekszik a takaró alatt az asszony finom vacsorájától jóllakva, utána vaníliafagylaltos desszerttel. Ez a kép lebegett a szeme előtt akkor is, amikor a falka visszatért a sötét erdő mélyéről, továbbra is éhesen és most már magabiztosan. Gyilkolásra készen. Már nem is ellenkezett, beletörődött a sorsába. A fájdalom, amikor a fekete démon a torkába mart, csak egy pillanatig tartott.

Joke, a hűséges társ kitartóan védte, amíg a túlerő le nem gyűrte. Sebesülten, lesántulva végül engedett ösztöneinek, és csatlakozott társai lakomájához, ahol egykori gazdája volt a főfogás...

barley rover

Másik város

Az ember életében vannak bizonyos sorsfordító gondolatok, amikor teljes bizonyossággal rádöbben, hogy mást akar, mint ami van. Nekem ezek többnyire korán reggel, mindjárt ébredés után jöttek. Nem különösebben tartottam magam filozofikus alkatnak, de egyszerűvé vált életemben más sem igazán maradt, mint a gondolataim, amikről elmondhattam, hogy az enyéme.

Az a reggel is pont ilyen volt.

Kinyitottam a szemem, fél percig töprengve, mi is ébreszthetett fel. A nap még nem kelt fel, hogy a fénye zavarja meg álmom, különben is kutyám szokott ébreszteni. Bucó azonban mély szuszogással aludt a padlón mellettem, az ő kora reggeli nyüzsgésének sem volt még itt az ideje. A veséjéhez órát lehetett igazítani, minden reggel hat óra előtt két perccel lerángatta rólam a takarót, hogy nyissam ki neki az ajtót.

Halkan a bejárati ajtóhoz sétáltam, és kilestem a parányi lőrésen keresztül az automata fegyver mentén. Seholy semmi mozgás a hajnali derengésben, az utca teljes hosszában üresen kongott. Ez a látvány vezetett el végül a sorsfordító gondolathoz: le kell innen lépni. Ebből a városból végleg kivészett a hangulat. Kitértam az ajtót, lekasztottam a lefűrészt csövű

vadászpuskát a bejárat melletti fogasról, aztán egy szál gatyában léptem ki a párától nedves fűbe. Csendben hallgatóztam egy fél percig, de a reggel békéjét az égvilágon semmi nem zavarta meg.

- Mi... a... franc?... - kíséltam az útig a puskát hanyagul a vállamhoz támasztva, de nem igazán gondoltam, hogy használnom kell. Se távoli recsegés-topogás, se trappolás, se beteg üvöltés, se hörgés-morgás, csak a néma, madárdal nélküli csend.

Visszamentem a házba, és amíg a kávéfőző, össze is pakoltam. Tulajdonképpen örökké útra készen álltam. Ez az életforma nem kedvezett a hosszú távú terveknek. Bucó álmos fejfelé mászkált fel-alá, néha gyanakvó pillantást vetve a tárva-nyitva álló ajtó felé, aztán hatvan kilójának megnyugtató bizonyosságával leült szépen a szoba közepén, várva a reggeli-jét. Tálkáját megborítottam kedvenc kutya csemegéjével, aztán sodortam magamnak egy cigit, hogy elszívjam a kávéfőző mellé a nyitott ajtóban.

- Bucó, megint idő van.

Megszoktam, hogy beszéljek hozzá, elvégre kihez is szólhattam volna a nagy kies világban? Azt hiszem, minden szavam értette, sőt, a maga módján néha válaszolt is. Ő még nálam is egyszerűbb életet élt. A Bucó féle kutyák filozófiája: amit nem lehet megenni, azt ugasd meg, vagy pisild le. Hamar végzett

az evéssel, aztán a pofáját nyalogatva mellém ült, hogy előadja a „Rajongok-a-gazdámért” című magánszámát. Ártatlanul csillogó nagy szemek, lelógó fül, illedelmesen visszahúzott nyelv. Megpaskoltam a fejét.

- Ez még mindig nem jön be, haver. Ha még egy falatot eszel, szétduzzansz.

Hova lettek a városlakók? - töprengtem. Az elmúlt hetekben egyre ritkábban találok velük, akkor is épp csak köszöntünk egymásnak.

- Bucó, beugrunk a központba, kifogytak a készleteink.

A kutya vakkantott, ami jelenthette azt is, hogy „Oké!” vagy éppen azt, hogy „Kit érdekel?”, aztán tért-fordult, és amikor megjelent, a kocsis kulcsokat tartotta fogai közt.

- Okos vagy - simogattam meg az oldalát. Most sem adta elsőre; mindig végig kellett játszani vele az „Add ide - Dehogyan adom” játékot, csak ez után kaptam meg a kulcsokat.

A terepjárom a kerítésen belül parkolt. Behajítottam az üres utazó táskámat a puska mellé az ülésre, majd megvártam, míg Bucó is beugrik. A kocsis motorja feldübörgött, élvezettel tapostam a gázba. Amint nagy lendülettel áthajtottam az út menti vízvetőn, egy emberi kar csapódott fel a motorháztetőre, mintha intégetne.

- Basszus, ez még mindig ott van? Feltétlenül szólj, amikor odaérünk, hogy szedjem le!

A belvárosig az út eseménytelen volt, se járókelő, se kutyák. A szupermarket parkolójában alig parkoltak autók, a hónapok óta megszokott látvány fogadott. Balra a kisteher az első helyen, utána egy kiegészített rendőrkocsi az oldalára dőlt mentő mellett, jobbra két elhagyott családi autó. Ezek mellé parkoltam be, aztán kiugrottam, felkapva a puskát. Rutinosan ellenőriztem, majd a vállamra kaptam az utazótáskát is.

- Gyere, Bucó!

A bejárat üvege milliárd darabban hevert a földön, éktelen recsegés kísérte lépteimet. A kutya kedvéért egy leszakított WC ajtót fektettem a cserepekre, ő azon közlekedett.

- Na, jó, nézzük mi maradt... Sport osztály, ruházati, műszaki...

A csarnok kongott a lépteimtől. Odabent is friss volt a levegő, tekintve, hogy nem maradt szinte ép tetőablak. A legtöbb ilyen helyen az az első, hogy betörök pár kirakatüveget a jobb szellőzés érdekében. Borzalmas, amikor a kánikulában bomló holttestek émelyítő szagában kell elvégezni a bevásárlást.

Már jártam itt, nem okozott nehézséget megtalálni a fegyver szaküzletet. Még mindig rengeteg cucc hevert szerteszét, csak lusta voltam bepakolni mindent a kocsiba. Néha idejöttem, kiválogattam a hasznos dolgokat, egy kupacba raktam, és elvittem, amennyit elbírtam egy fuvarral. Összeűjtöttem a fegyvereimhez való összes löszert, pár alkatrészt, fegyver olajat, taktikai cuccokat, messzelátót, vízhatlan sátrat, szóval mindent, ami segíthetett a túlélésben. Utazótáskám hamar megtelt, úgyhogy átsétáltam a sport osztályra, hogy beújítsak még két táskát. Amikor azok is megteltek, lehordtam a cuccot a kocsiba, majd visszamentem, hogy konzervekkel is ellássam magunkat. Másztár is lett volna keresnem. Bár erre a városra rohamszerűen csapott le a vírus, és a lakóknak hamarabb ment el az eszük, minthogy okosan szétlopják, ami csak mozdítható, áram nélkül nem volt hűtés; minden tönkrement. Amikor mindent beszereztem, ami kellett, fogtam egy bevásárló kocsit, és megint visszafordultam az épület felé.

- Bucó, ma kirúgunk a hámból.

Az emeletre soha nem mentem fel eddig. Nem volt külö-

nösebb oka. Odalent megtaláltam mindent, amire szükségem lehetett, miért törtem volna magam? Most azonban úgy gondoltam, lazíthatok egy kicsit. Az emeleten szinte rend uralkodott a lenti káoszhoz képest, tágra nyílt szemekkel fordultam körbe.

- Azannya! Bucó, látod ezt?

Persze nagyrészt teljesen fölösleges holmikkal pakolták teli, konyhai kiegészítők, üveg áru, kertészeti cuccok, viszont hátrébb találtam egy teljes polc rövid italt, mégpedig a minőségiből.

- Tennessee, barátom... Oh, azt figyü, fekete címkés Jack Daniels! Ha én ezt tudom...

Kutyám valahonnan szerzett egy gumicsirkét, aztán lelkesen rágsálya, mert nagyon tetszett neki, ahogy az a vacak sípol. Úgy döntöttem, ma nem lehetek vele szigorú; kerestem én is egy csirkét, aztán megpakoltam a kocsit üvegekkel. Addig egyet sem bontottam ki, míg a kocsiba nem pakoltam az összes árut. Lerángattam a kocsis gallytörő rácsaira hegesztett fél méteres tüskékről a holttestet, aztán felbontottam egy üveg whiskyt.

- Egészségedre Bucó! Egészségetekre Névtelen Város néhai polgárai! Egészségedre te szerencsétlen barom, aki a kocsim tüskéin végeztél!

Három hatalmasat kortyoltam, aztán elismerően néztem a címkét.

- Johnny Walker. Lépést se nélküle ezentúl.

Találtam bent a sportosztályon egy hálónyi futball labdát, amit kihoztam magammal. Felmásztam a kocsis tetejére, kihalásítottam a zsákot, aztán fütttyentettem.

- Bucó!

A kutya remegett az izgalomtól a labdát látva. Teljes erőből rúgtam fel a levegőbe, a kutya azonnal utána vetődött. Már visszafelé hozta, amikor elrúgtam a következőt. Ettől kezdve nagy bajban volt, mert egyszerre csak egy labdát tudott a szájában tartani, viszont vagy húsz darab pattogott-gurult körülötte szerte-szét a parkolóban. Elégedetten néztem, ahogy játszik, és lassan kortyolgattam az üvegből. A nap már egészen magasán járt, Bucó lihegve állt meg a kocsis mellett. Kiöntöttem neki egy üveg vizet egy edénybe, megvártam, míg iszik, aztán a kocsis felé intettem.

- Beszállás labdagyilkos!

Egy labdát elhoztam, ami kiállta éles fogainak harapását, úgy gondoltam, nem árt, ha néha lazít kicsit. A ház ugyanolyan elhagyatottan állt ott, ahogy hagytuk. Kihoztam azt a kevés személyes holmimat, amit reggel összecsomagoltam, bedobtam a kaját is, aztán ellenőriztem az üzemanyag szintet.

- Észak, vagy dél?

Bucó a padlón horkolt, elhúztam a számam.

- Bolhatánya...

A műszerfalán lévő rumliból elvettem egy pénzérmét és feldobtam.

- Fej. Akkor észak.

Hátra se néztem, miközben elhagytam az utcát, és ráfordultam a gyorsforgalmira. Csak semmi szentimentalizmus. Amikor ősszel behajtottam ebbe a városba, még csak meg sem néztem a névtáblát. Nem akartam tudni, hogy hol vagyok.

Most azon járt az agyam, nem kellett volna-e inkább a megszokott helyen tankolni, de aztán pár mérföld után találtam egy benzinkutat. Gondolkodás nélkül kanyarodtam be. Kihaltak tűnt minden, de azért a puskát magammal vittem. A kutaknál az évekkal ezelőtti eszetlen tumultus képei vártak,

sóhajtottam. Esélyt sem láttam rá, hogy a terepjárával annyira közel férközzek, hogy tankolhassak, így miután ellenőriztem a környéket, visszamentem a kannáért. Így kicsivel tovább tartott a dolog, de hálát adhattam még így is, hogy a kutak egyáltalán működtek. A város déli oldalán lévő benzinkútnál egy napig szenvedtem az autóroncokkal, elvontattam mindet az útból, hogy odaállhassak a kút mellé.

- Nem sietek sehova. Ó, nem. Hogy úgy mondjam, a világ most kissé lelassult.

Felnevettem, és nekiláttam megtölteni kannáimat.

Telítőttem a tankot, majd a kiürült kannákat ismét. Ki tudja, hol találkozik legközelebb ilyen lehetőséget? Bedobáltam a kannákat a csomagterbe, aztán bementem az épületbe, és a pult mögött aszalódó múmia felé intettem, akinek névtábláján a George név látszott.

- Hello George! Hogy vagy ma reggel?

A holttest borzalmasan festett, tátott állkapcsaitól úgy tűnt, mintha némán hahotázna, vagy iszonyodva sikoltozna. Azt hiszem, inkább ez utóbbi. Megkerültem a pultot, és baseball sapkájával letakartam arcát.

- Te nem tehetsz semmiről, szerencsétlen barátom. Tudod, igazából semmi okom az égvilágon, hogy elmenjek. Az is eszembe jutott, hogy gazdálkodni kezdek. Láttam ide felé jövet szép farmokat. Persze kurva macera lenne, mire bármelyiket is rendbe hoznám.

Felültem a pultra fél fenéssel, elvettem egy doboz cigarettát, meg egy öngyújtót az állványról, és rágyújtottam.

- Meg aztán itt van ez az őrjítő kényszer. Nem vagyok igazán a szavak embere, nem tudom olyan jól kifejezni magam. Ez olyan situation idiote, ahogy a bátyám mondta, mikor beszorultunk a liftbe. Nem tudom, miért megyek mindig tovább. Célalanná vált az élet, hm? Mit gondolsz George?

„George” gondolatai valószínűleg némiképp porosak lehetnek. Amennyire láttam, agyában nem gondolatok motoszkáltak mostanában, hanem pókok.

Vállat vontam.

- Megértelek, hogy te maradsz inkább. Én nem tudok ellenállni az út csábításának. Máris túl sokáig maradtam. Lassan ősz lesz. Kell találnom egy helyet télire, fel kell készülnöm. De ez a város, apám!... Teljesen kihalt, érted? Így, ahogy mondom, baszki. Nincs itt semmi élet.

Felálltam, és megböktem sapkám napellenzőjét.

- Hát minden jól, George! Nyugodj békében!

Kisétáltam a kocsihoz. Bucó álmosan nézett fel rám, megsimogattam hatalmas fejét.

- Elhúzzunk innen a vérbe, társam. Valakinek rendet kell raknia.

Beültem, indítottam, aztán visító gumikkal fordultam ki a gyorsforgalmira. Elindítottam a CD lejátszót, és teljes hangerőre tekertem. A hangfalakból Chris Rea száma szólt, a „Road to hell.”

Meg kell adni a módját mindennek.

Xenothep

Sárkányos jó reggelt!

- Mici vagyok - mutatkozott be illedelmesen. - MChztrgsxccg, de mivel ezt úgysem tudod kimondani, neked csak Mici...

Riadtan néztem körül a szobában. A friss, hajnali szellő időnként meglebbentette a függönyt, de ezen kívül semmi mozgást nem láttam. Megdörgöltem a szemeimet és felültem.

Biztos, hogy még álmodom - gondoltam, és már feküdtem is volna vissza, mikor újra meghallottam a hangot.

- Mici vagyok. Igen, az ablakon jöttem be, ahogy gondold, de nem másztam, hanem repültem.

Hiába forgolódtam, nem láttam senkit. Egyedül voltam a szobában. Nem tudtam rájönni, honnan jön a hang. Olyan volt, mintha bent, a fejemben szólna.

- Pf... pf... Ne forgolódj, a fejedet üldö! - szólalt meg újra.

Önkéntelenül a fejemhez kaptam. Ujjaim egy puha, selymes kis gubancot találtak a hajamban.

- Juj, vigyázz! - visított a hang a fejemben, és éreztem, hogy apró karmok kapaszkodnak a fejbőrömbe.

Úgy ugrottam ki az ágyamból, mint akit a bolha csíp. Meztláb futottam a fürdőszobába. A tükör előtt földbe gyökeresztett a lábam. Ott aztán végre megláttam a hang gazdáját, a fejemen ülő apró sárkányt. Akkor volt, mint egy hajcsat, és pontosan úgy is viselkedett. Szép bronzosan csillogott, és szorosan fogta össze kócos hajtincseimet.

Mondják, hogy a túl sok netezés megárt az embernek. Lehet benne valami. Nemrég láttam az egyik közösségi oldalon egy pont ilyen apró sárkányt. Az apróság egy emberi kéz ujjain üldögélt. A kép címe az volt, hogy „zsebsárkány”. Úgy látszik,

az agyamra ment a netezés, hogy ilyen marhaságokat álmodok - gondoltam. - Sárkányok természetesen nincsenek... A neten az csak egy ügyes rajz volt.

- Pf...pf... A neten az valóban csak egy rajz volt, de én igazi vagyok - kuncogott Mici.

- Te hallod, amit én gondolok? - csattantam fel idegesen.

- Persze. Te is hallod, azt, amit én gondolok.

- Hogy csinálod? És honnan tudod, hogy én napokkal ezelőtt mit láttam a neten?

- Amíg aludtál, kiolvastam az agyadat. Mindent tudok, amit valaha is tudtál, láttál, hallottál, éreztél, gondoltál...

- Mi? - sikoltottam fel kissé hisztérikusan. - Te belemásztál az agyamba, csak úgy, a tudtom és beleegyezésem nélkül? Mégis hogy képezed?

- Ne izgulj! Nem tettem benned semmi kárt. Nem „kivágással”, hanem „másolással” nyertem ki az információkat. Így mondom, hogy te is értsd a különbséget. Szóval semmi sem tűnt el a memóriádból, és semmi sem változott meg.

- Kösz, megnyugtattál - mondtam kicsit rezignáltan.

- Bocsi, hogy így belepartizánkodtam a memóriádba, de nem tudtam, hogy téged ez zavar. Amíg ki nem olvastam a fejedet, egyáltalán semmit sem tudtam rólad. Így azt sem, hogy mi zavar és mi nem. Nem tudtam volna engedélyt kérni tőled, hiszen a nyelvet sem ismertem, amin beszélsz, amin gondolkodol.

- Aha... Akkor te valami földönkívüli izé vagy?

- Igen. A Sárkány csillagkép egyik ködéből jöttem. Próbáltam is neked információkat átadni rólunk, de nem tudom, mennyire sikerült. Nem teljesen kompatibilis az agyműködésünk és a fogalomrendszerünk.

- Azt akarod mondani, hogy az a fura bolygó, tele apró sárkányokkal, amiről álmodtam, az információ volt tőled? Azt hittem, hogy megint csak a fantáziám szabadult el.

- Igen, az információ volt. Gondoltam, ha már kiolvastam a memóriádat, én is bemutatkozom. Ezek szerint valamennyire mégis sikerült. Láthattad a mi gyönyörű otthonunkat.

- Valóban gyönyörű. De ha annyira tetszik, akkor minek jöttél ide? Csak úgy, kíváncsiságból, vagy mégis van valami gond azzal a gyönyörű otthonotokkal, és a miénkre fáj a fogatok? Inváziózni akartok?

- Nyugi, semmi invázió... Legalábbis mostanában nem.

- Ezt hogy érted?

- Ti már rég ki lesztok halva, mire a mi otthonunk elhasználdik, és ide kell költöznünk.

Percekig szóhoz sem jutottam, csak bámultam, bele a tükörbe.

- Tudod mit? - tértem végre magamhoz. - Most, hogy már megszerezted minden információt a memóriámból, mássz le végre a fejemről! Húzd a hajam!

- Bocsi - húzta be a karmait Mici, és eddig bronzos bőre türkizkékre váltott.

- Érdekesen tudsz elpirulni - jegyeztem meg. - Nem gond, nekem a türkizkék hajcsat is jól áll, de most már valóban mássz ki!

- Nekünk a bőrünk színe az érzelmeinkkel együtt változik - magyarázta Mici, miközben végre kikászálódott a hajamból.

- Na, végre! - morogtam.

- Bocsi, hogy korán reggel feldúltam a lelked, meg a frizurád - hallottam a fejemben a tükör és az arcom között félúton lebegő Mici hangját.

- Semmi gond, megszoktam, hogy időnként feldúlják a lelkem. Tudod, a földi élet nem habos-torta - mondtam egy fanyar mosollyal.

- Pf... pf... pf... - kuncogott Mici szájából apró füstkarikákat eregetve.

- Na, ebből elég! - förmedtem rá. - Telefüstölöd a házat.

- Pf... bocsi... Pf... pf... - kuncogott és pőfékelt tovább Mici. Velem ellentétben kitűnően szórakozott.

Végre észrevettem, hogy még mindig mezítláb ácsorgok a kövezeten. Nagy mérgesen papucsba bújtattam átfázott lábaimat, fürdőköpenyt kanyarítottam a hátamra, és kibotorkáltam a teraszra. Zsebeimben cigaretta után kotorásztam. Találtam is, öngyújtó vagy gyufa azonban nem volt nálam. Már éppen fordultam volna vissza a lakásba, hogy valami tűzszerszámot keressek, amikor eszembe jutott, mit is kommenteltem oda a neten, a zsebsárkányos képhez: „Ha tüzet is tudna okádni, jó lenne öngyújtónak.” Hangosan felnevettem.

Mici eddig szorgalmasan róttá körülöttem a köröket, most azonban megállt pontosan az arcom magasságában, a levegőben, mint egy helikopter. Szájából apró láng csapott ki. Nevetve gyújtottam rá a sárkánytűznél, és jólesően nagyot szívtam bele a cigarettába. Mikor kifújtam a füstöt, Mici meg-

perdült a hirtelen légáramlattól.

- Pf... pf... pf..., de büdös! - fintorgott. - Minek szívjátok ezt a vacakot?

- Mi emberek elég sok értelmetlen dolgot csinálunk - vontam meg a vállam. - Ha nem tetszik, menj odébb!

Az apró sárkány kissé el is távolodott tőlem. Körbepérelte a teraszt, a kertet. Ahogy pörgött, forgott a levegőben, bronzos bőrére, szárnyán csillogott a napfény. Elmerülten fújtam a füstöt, és bámultam a sárkány táncát. Azon morfondíroztam, hogy vajon most is hallja-e, amit gondolok, vagy ahhoz közelebb kell jönnie. Észre sem vettem, hogy a macska ott somfordál a lábam körül, csak arra lettem figyelmes, hogy hatalmasat ugrik, aztán nagyot puffan a földön, a karmai közt Micivel.

Mici az ijedtségtől sötétkéken verdesett a szárnyaival, de nem tudott szabadulni. Végül kétségbeesésében egy apró lángcsóvát pöffentett a macska képébe. Ez megtette a hatását. A macska ijedtében elengedte zsákmányát, fújt egy nagyot, ugrott egyet oldalirányba, aztán eliramodott, eltűnt a kert végében. Mici visszamenekült a hajamba.

- Na, téged aztán szépen le vadásztak! - gúnyolódtam. - Szép kis teljesítmény! Átutazod a fél univerzumot, lazán kiolvasad a fejemet, aztán kifog rajtad egy egyszerű házi macska.

- A fejedben nem volt olyan információ, hogy a macska veszélyes - méltatlankodott Mici.

- Énrám nem is veszélyes - nevettem. - Úgy látom, mégsem olyan tökéletes a ti információszerzési módszereitek.

- A tiétek még ilyen se! - vágott vissza a sárkány. - Nincs összekapcsolva a tudatotok. Amit csak az egyikőtök tud, azt a többi nem tudja. Iskolának, tanulásnak nevezett kezdetleges módszerrel próbáljátok megosztani az információkat. Az internet valamivel hatékonyabb próbálkozás, de még ez is nagyon kezdetleges. Az információk rengeteg szubjektív szűrőn, vagyis egyedi tudaton mennek át, így menet közben deformálódnak...

- Vagy éppen gazdagodnak - vágtam közbe. - Ez megint nézőpont kérdése, mint a macska veszélyessége.

Mici végre megnyugodott, kimászott a hajamból és egyre nagyobb köröket írt le körülöttem.

- Mégis mihez kezdesz a Földön szerzett információkkal? - kérdeztem.

- Hazaviszem és megosztom a többiekkel - vágta rá Mici.

- És ha én most elkaplak, és bezárlak valahová, mondjuk, valami szűk kis helyiségbe, kettesben egy macskával?

- Miért tennél ilyet?

- Mert mi, emberek elég sok értelmetlen dolgot csinálunk. Dohányzunk, macskát tartunk, kommentelünk, sárkányokkal beszélgetünk...

No, azt hiszem, ez volt az a pillanat, amikor szegény Mici megértette, hogy mennyire nem ért minket. Megállt a levegőben, mintha ablaknak repült volna. Hófehérré fakult, átlátszó lett, majd úgy eltűnt, mintha ott sem lett volna.

...

Kert-vers

Ez a pázsit
Miert ásít?
Dehogy ásít,
Van, ki ás itt!

Vacak a föld,
Mit szépítsem.
Jobb volt ott,
Ahonnan jöttem.

Vízben áll
A virág alja,
Ha a kanna
Úgy akarja.

Te szarkaláb,
Ne add alább,
Pipáld le
A kék ibolyát!

Nem kell ehhez
Semmi csoda,
Földben van a
Levendula.

Nosza, ezt még
Árkold körül!
Ki elkészült,
Joggal örül.

Ez a seprű
Sosem árva,
Mert a párja
A lapátja.

A kismacska
Nem is csacska
Mert ő nem
Ment ki a napra.

Ez a hüvös fürdő de jó!
Így frissül föl a lankadó.

Kétvirág

Mandala

Először üres kör,
Vantalansága gyötör

Középpontba tömörül,
Nemlétből előtör

Színek, vonalak, formák
Univerzumát kibontják

Megalkottad hát
A valóság egy darabját

Ősrobbanás vagy teremtés,
Mandala a leképezés

Adam Klausen

Szárnyak kettőse

Kezét egek fölé emeli,
nevét ezer visszhang zengi,
önhittségbe vakult arcával
csupán kicsinységét fedi.

Hivalkodó szárnya sárból nőtt,
elméje, szíve rácsból szőtt.
Szeme könyvében nincsen betű,
cifra semmi büvöli őt.

Felhőn áll, zsvivajgás körötte,
léte halk rohan a rögbe.
S a maszmosolyán átderengő
törét másba dölyffel döfve -

oda tűnik el, ahonnan jött: a ködbe.

Valahol, nem-látott földeken,
egy álmodó él csöndesen.
Az ismeretlenségbe fakul -
lelke mégsem örömtelen.

Szárnyzegett, de boldogan repül,
szabad - leginkább legbelül.
S bár férgék egyre körülveszik,
mocsarakba sosem merül.

Ő a nem-törtető teljesség,
nem húzza kevély nehezék.
S az öröklét húrját pengető
érzéken túli messze ég -

őrzi meg ködben is, fényben is szellemét.

Csillangó

Karma

Szörnyű vég a kezdet,
látomás látja,
puha tested egészet
az enyészet váltja.

Szerelmünk, mely oly csodás,
boldog véget ér majd,
testünk, mely duzzadás,
lepad, mint a tópart

arany szegélyét ellepő
fodros, nedves vízszánc
szürke iszap vízében
tükröződő koszrác.

S majd a folyamat
újraindul szépen,
élet, halál, szerelem:
örök körforgás a létben.

angyalka146

Vihar után

Lomha eső —
Megrázza magát az éjszaka.
S a kék, a hangos éj szava
Elhal a tájban.

Vasút hangját hordja a szél
rá az est pocsolyájára.
Ami drága, az is olcsó:
Életeket visz a pára.

Halk sóhajok közt pöttyöződik
az eső könnyes arca.
Az ablaküvegre írva ott a Lét.
Összebogozza, szanaszét szedi a szél
Langy gyár melegét.
Aki fél, most egyedül van;
Csak a Mindenség ormótlan
Lapátkezén pihen lénye.

Így pihenek én is.
Minden összeér a hideg nyárban.
Kimegyek esőkabátban,
Hátha utolér a tájban
Kínos, lappangó homályban
Egy viharvert isten keze.
Felemel magához, s vele
megtalálom önmagammat. —
Utánam csak dörgés marad.

Kristálysólyom

Özönvíz

Képzelt ló hátán vágatató szél
Tomboló viharral vad táncra kél.
Villám az éj fénye,
Mennydörgés zenéje,
Násztáncuknak pusztítás a vége.

Égboltról lehulló apró eső,
Mocskos világban életet teremtő.
Háztetőn táncoló,
Bűnünket lemosó,
Átkozott lelkeket tisztán átható.

Csendes magányban pendülő húr,
Égető érzéstől mind lángra gyúl.
Testünket karmoló,
Szívünket mardosó,
Csendes homályban életet kioltó.

Tomboljon vihar és táncoljon szél!
Hulljon az eső, még e világban él!
Nincsen már kegyelem,
A bűnös is büntelen,
Özönvíz segít a kárhozott lelkeken.

Andrew Sinclair

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

A láthatatlan körhinta

Brandy Cooper tollából

A hatvanas évek második felét azért érzem sorsfordítónak az életemben, mert akkor lettek először igazi barátaim.

Missouriba költöztünk. A vakáció első napján érkeztünk Village Westonba, egy öreg Forddal. Apám könyvelőként helyezkedett el a helyi textilgyárban. Ez az üzem látta el munkával az egész környéket. Egy háromszobás ház bérletére futotta a család jövedelméből. A tapéták penészesek, a bútorok kopottasak és régimódiak – erre apám előre figyelmeztetett bennünket. A múltunk bőröndökbe hajtogatva zötykölődött a csomagtartóban Florida óta, és fáradtan, egykedvűen bámultuk a változó tájat. Ám ahogy közeledtünk új otthonunk felé, egyre inkább eluralkodott rajtunk a várakozás örömteli izgalma. Amikor kikászálódunk a hosszú út során egyre kényelmetlenebbé váló ülésekből, és megláttuk a völgyet körbeölelő, kéklő hegyeket, akkor igazán úgy éreztük, hogy hazaérkeztünk. Az utazás fáradalmait hamar kipihentük, és – apám nem mutatott különösebb tehetséget az ácsmesterségben – a szomszédok segítségével sikerült lakhatóvá tenni a Rover streeti házunkat. Néhány hétre a nyugalom beköltözött hozzánk.

Ahogy megszoktuk a környezetet, és elmúlt az izgalom, anyám boldogtalansága kezdett érezhetővé válni. Ugyan alig töltöttem be a tizet, fejletlen elmém mégis összefüggést talált hirtelen költözésünk és a gondosan rejtegetett üvegei között, amikre rendszerint rábukkantam a ház különböző pontjain. Akkoriban azonban még elhittem, amit apám az új helyzetünkkel kapcsolatban mondogatott: „Minden rendben lesz, új életünk van, boldogok leszünk.”

Ami engem illet, meg is tettem minden tőlem telhetőt, hogy igaza legyen. Jártam a környék erdőit, békákra vadásztam, fürödtem a közeli patakban. Igyekeztem otthon nem láb alatt lenni. Találkoztam más gyerekekkel is, akik ahelyett, hogy kövel meghajigáltak volna, mint régen odahaza, befogadtak maguk közé. Megmutatták a titkos bunkerüket, amit egy régi játszótér ütött-kopott csúszdája alatt rendeztek be. Mike, Joey, Will, Joe, Bernie meg én elválaszthatatlanok lettünk. Amikor este hullafáradtan hazaaestem, csak távoli mennydörgésnek hatott apám ordítása, ahogy az össze-vissza karattyoló anyámat próbálja jobb belátásra bírni. Ha pofon csattant, én már a szobám rejtekében semmit nem hallottam belőle. Kimaradtam a családi jelenetből. Ilyenkor éreztem magam a legmagányosabbnak.

Dorával a textilgyárban találkoztam. Anyám szendvicsekkel megpakolt kosarával tanácstalanul ácsorogtam az üzemcsarnok kapujában, ahova a portáról küldtek. Hiába forgattam a fejem, az automata szövívszékek rítustáncában, a festékes dézsákból felszálló, bűzös párában meg a mángorlók szüntelen, dobhártyaszaggató zakatolásában teljesen elfelejtettem, melyik lépcsőn kell felmennem az irodához. Csak álltam tátott szájjal, és bámultam a rengeteg csodamasinát meg sürgő-forgó embert.

Egy fekete kislány lépett a látóterembe, és széles vigyorával

elvonta megbűvölt tekintetemet az üzemcsarnok furcsaságairól.

– Kit keresel? – kérdezte a fülemhez hajolva. Próbálta túlkiabálni a zajt.

– Az apámhoz jöttem, Edmond Coopernek hívják, és a száz-tizenháromas irodában dolgozik – harsogtam vissza. Afrofonatos hajának mézillata volt.

Szó nélkül intett, hogy kövessem. Az iroda a második emeleten volt. Amikor átadtam anyám kosarát, és kiléptem az ajtón, a lány még mindig ott állt, ahol elváltunk.

– Lejárt a műszakom, és hazafelé be kell mennem a zöldségeshez... esetleg elkísérelnél egy darabon?

Nagyvonalúan megrántottam a vállam – „felőlem aztán teljesen mindegy” –, de valójában majd kiugrottam a bőrömből, mert retentő kíváncsi voltam erre a feketeszemű, fekete bőrű, angyali mosolyú lányra, akinek kéklett a tenyere a vásznfestéktől.

Hazafelé köveket rugdostam a cipőm orrával, ő meg szüntelen csacsogott. Elmesélte, hogy a szülei néhány éve meghaltak, amikor a gyár munkásszállóján tűz ütött ki. Azóta a nagymamájánál lakik, akinél ijeszteőbb emberrel még sosem találkozott. Hallotta, mi Miami-ból költöztünk ide, és mindent tudni akart a városról. Biztosított felőle: egyszer ott fog lakni, ha lesz elég pénze elköltözni a nagyjától. Elmagyaráztam neki, hogy ott se jobb, mint máshol, de mintha meg sem hallotta volna. Nem akarta meghallani. Én pedig ott és akkor nem is bántam ezt: úgy gondoltam, Dorából majd filmcsillag lesz (hisz olyan szép...), és akkor megnyílnak előtte a nagyvárosok, nem kell egy nyomorúságos, lezüllött gettóban álmodoznia a boldogságról, ahogy apám tette a költözésünk előtt.

**

A vakáció vége közeledett. Új pajtásaim közül Dora volt a legszórakoztatóbb. A mindig eleven, csupa vigyor kislány folyton kitalált valami tréfát, amivel úgy elmulattuk az időt, hogy azután iszkolhatott haza. A nagymamája kegyetlen bosszút állt, ha Dora akár egy percet is késett a vacsoráról.

Nálunk nem sokszor akadt főtt étel, sőt attól sem kellett tartanom, hogy valaki észreveszi, ha nem vagyok a szobámban. Szüleim a saját malomköveik közt őrlődtek, rám nem maradt energiájuk. Nekik az elégnek bizonyult, ha nem csuktak börtönbe a csínytevésükért. Ha nem várt volna a village westoni gyereksereg minden reggel, bizony elég magányos kőlyök válik belőlem. A bunkert, a folyópartot, az erdei hancúrozásokat meg a tutajépítést nem adtam volna semmi pénzért.

Egy augusztusi nap vándorcirkusz érkezett a városba, és birtokukba vették a Zoe Étterme mögötti elhagyott kaszálót. Másnapra sátorkupola és egy óriáskerék emelkedett a város fölé. Titokzatos módon hirdetőtáblák jelentek szerte a városban, amelyek cirkuszi előadást és vidámparkot hirdettek. „Gyerekeknek fél áron.” A lakókocsikkal körbeálltak, és kordont vontak, így nem láttunk sokat a mutatványosokból. Rögtönzött karámban lovak és szamarak legelésztek békésen

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

tevékkel, és disznóröfögés meg kutyaugatás hallatszott a ketrecek felől. Aznap éjjel félelmetes nyögések zaját verték vissza a környező hegyek. Hosszas unszolásomra apám elmondta – talán csak hogy végre lerázzon magáról –, egzotikus állatok hangjait halljuk. Egyszer már látott olyanokat, még gyerekkorában. Tigriseket, oroszlanokat, és ki tudja még micsoda vadállatokat rejtegetett a cirkusz...

Szinte egész nap a mutatóványosok körül sertepergeltünk. Dorat éjjeli műszakra osztották, így maradt néhány órája velem játszani. A keresetét ugyan az utolsó pennnyig le kellett adnia a nagyanyjának, de a június 4-i túlórapénzről nem tudott. Ebből váltotta szegény kis barátnőm a jegyét, és bár a büntudat árnyéka végig az arcára vetült, a színes fények és a finom illatok mégis elvonták figyelmét félelmeiről. Tudtam, mit tartogat a nagyanyja a rosszgyerekeknek, de elhatároztam, bármi lesz is, megvédem Dorat. Az én zsebem is csilingelt: a szüleim szeretete lapult benne, aprópénzre váltva.

Felültünk az órakerékre, ettünk vattacukrot, és a céllövöldében ellövöldöztem a maradék zsebpénzemet – persze sikertelenül. Sose fogtam puskát azelőtt.

Már éppen indulni készültünk, amikor Dora észrevett valami furcsa fényt, kicsit távolabb a zsbivásár forgatagától. Közelebb sétáltunk. Az erdő a rét szélénél kezdődött, és a fák között mozgást láttunk. Cinkosan összenéztünk. Biztosak voltunk benne, hogy valami tiltott dologra bukkantunk. Legnagyobb meglepetésünkre azonban egy bohóc lépett elő az egyik fa mögül. Utáltam a bohócokat, ettől mégse ijedtem meg. Barátságos, sokat sejtető mosoly terült el különös, festékmaszatos arcán. Integtetett, menjünk közelebb. A füléből előhúzott egy hatalmas zsebkendőt, amin a következő felirat díszelgett, aranyozott betűkkel: Láthatatlan Körhinta!

– Ez nagyon jól hangzik, Brandy, képzelj csak el! Ó, milyen kár, hogy vattacukorra költöttem az utolsó pennnyemet! – kiáltott fel Dora elkéseredetten. Sajnos az én zsebpénzem is a céllövöldében végezte.

– Csak tessék, csak tessék! Jó gyerekeknek, ma és mindörökké, ingyen! Gyertek a Láthatatlan Körhintához, és nincsen többé félnivalók! – mosolygott a bohóc. Vidámnak tűnt, de tekintetében szomorúság bujkált. Két aranyszínű jegyet nyújtott felénk. Félénken elvettük, és ámulva forgattuk ujjaink között. Mesészépen ragyogtak a körhinta meg a céllövölde fényében.

– Minden bátor szív és őszinte lélek megérdemel egy helyet a hintán. Nincs többé három műszak a gyárban, fájó derék, mérgező gőzök, sem pedig nyirkos spájz és derékszija a rosszaságért. – A bohóc kacsintott, aztán rám tekintett, és így szólt:

– A körhintán nem hallod anyád részeg rikácsolását, és nem fáj többé, hogy senki nem törődik veled.

Levegőért kapkodva hátrahőköltem. Nem tőle rettegettem, sokkal inkább attól, amit mondott. Barátnőm mélyen hallgatott, gondolatai messze jártak, közben meredten nézte a kezében tartott jegyen szereplő feliratot: „Csak oda.”

– Ha ezzel a jeggyel örökre elmehetünk ebből a pokolból azon a körhintán... – szólalt meg végül komoly hangon – akkor ez a Mennyország kapuja. – Fejét felszegte, szeme lázasan csillogott. – És te egy angyal vagy!

Én pisszenni sem mertem.

A jegyáros csak mosolygott, és olyan bizonyosság sugárzott belőle, hogy másként nem is lehetett, csak ahogy Dora mondta. Barátnőm döntött, láttam a szemében. Jegyét szorongatva elindult a fák között párába burkolózó, titokzatos fények irányába.

**

Ma, felnőtt fejjel, szégyellem bevallani, de amikor bizonyossá vált, hogy egyedül maradtam azon a különös estén, elfutottam. Az aranyszínű jegyet a markomban szorongattam, mintha attól félnék, ha elveszítem, elveszik a világ is körülöttem. Semmi nem tűnt valóságosnak, csak a félelem, ami görcsösen szorította szívemet. A fejemben még visszhangzott a bohóc kiáltása: „Ha egy gyerek igazán megérdemli, az erdő szélén feltűnik a Láthatatlan körhinta!”

Otthon a szobám biztonságos rejtekében reszkettem a takaró alatt, és arra gondoltam, örökre megváltozik az életem. Azonban, bármilyen hihetetlennek is tűnt, nem változott meg azután sem, csupán Dora nem volt benne többé. Az a kis ártatlan fény is eltűnt, ami még pislákoltt abban a nyomorúságos városkában.

Néhány nap múlva a seriff beugrott hozzánk. Anyámék készségesen beszélgettek vele időjárásról, politikáról, és műmosoly mögé rejtették sötét titkaikat. A férfi mellékesen rákérdezett, tudunk-e valamit az eltűnt néger kislányról, akit a nagyanyja nevel. Arcán az érdeklődés legkisebb jelét sem láttam.

Amikor elég idős lettem, saját házba költöztem. Állást kaptam a helyi iskolában, tanárként. Sokszor el akartam hagyni a várost, de valahogy sosem sikerült magam rávenni. Az aranyszínű jegyemet eleinte mindig magamnál tartottam, gondosan a zsemben. Tudtam, bármikor felhasználhatom, ha akarom.

Később új helyet találtam neki a pénztárcámban, majd az éjjeliszekrényem fiókjában. Aztán ahogy teltek az évek, a gardrób felső polcára került egy dobozba, régi emlékekkel összezsúfolva, és kis híján megfeledkeztem róla.

**

Most reszkető kezemben tartom, és egy őszemű fiúcskának nyújtom. Nyakán véraláfutások gyógyuló nyoma kéklik. Kabátkája alatt a bőrét vágásnyomok csúfítják – láttam eleget az óráimon. Kinőtt pulóvere ujjá feljebb csúszott, amikor a számtanpéldát írta fel a táblára. Senki nem segített rajta, egyedül volt a világ ellen. Mint régen az a feketeszemű kislány.

– Jó gyerekeknek, ma és mindörökké, ingyen! – mosolygok a kisfiúra, és megsimogatom a buksiját. – Csak keresd a Láthatatlan Körhintát. Bátor szív, őszinte lélek, megérdemel egy helyet. Örökre elmehetsz innen.

A fiú csak néz rám, ámulva és zavartan, de szemében bizalom csillog. Most is bízik a felnőttekben. A jegyet zsebre vágja. Az ajtó felé iramodik, de visszanez az osztályteremre. Talán szép emlékek jutottak eszébe, és búcsúzkodik a helytől. Tudom, most látom őt utoljára. És tudom, helyesen cselekszem, mert ha egy gyerek igazán megérdemli, az erdő szélén tényleg feltűnik a Láthatatlan Körhinta..

Hertelendy Anna

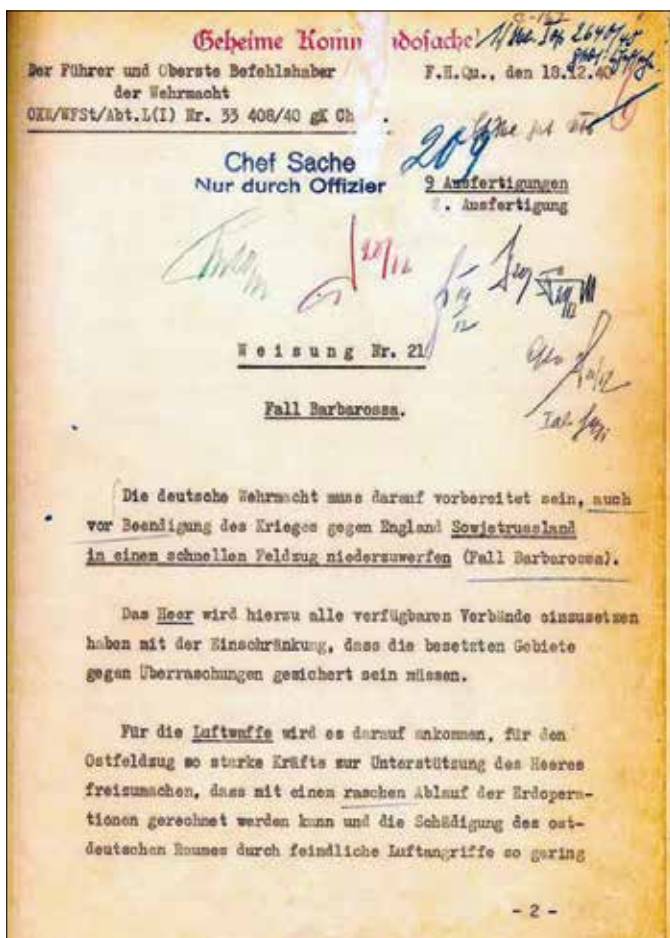
Ki volt az igazabb barát?

avagy visszatekintés
a Fall Barbarossára és okaira
az évfordulón

Mottó 1: „Senkinek sem hiszek. Még saját magamnak sem.” (Joszif Visszarionovics Sztálin)

Mottó 2: „A meglepetés hatásának olyan letaglózónak kell lennie, hogy megfossa az ellenséget védelme megszervezésének anyagi lehetőségeitől. Másképp fogalmazva, a háború kezdetét egy fülsiketítő, mindent maga alá gyűrő csapásnak kell jellemeznie.” (G. Sz. Isszerszon szovjet dandárparancsnok)

...A sűrű fenyőerdőben a gyanta szaga keveredett a benzínével ezen az alkonyon. Halálos csönd telepedett meg a Breszt-Litowski erdőn. Csupán a vidáman koncertező éji békahadtest zajongott a folyón. Az imént olvasták fel a Führer parancsát, amely így kezdődött: „Keleti front katonái!” A hadicélok megfogalmazása eképp festett: általános cél: az orosz hadsereg Nyugat-Oroszországban álló tömege merész hadműveletben, messze előretörő páncélos ékek által megsemmisítendő, harc képes részeknek az orosz térség végtelenségében való visszavonulása megakadályozandó. Gyors üldözésben el kell érni a vonalat, ahonnan az orosz légierő a német birodalmi területeket többé nem érheti el. A hadművelet általános végcélja az ázsiai Oroszország elreteszése, nagy általánosságban a Volga-Arhangelszk vonalon... Ez egy általános direktíva, elnagyolt célokkal.

A hadműveleti utasítás 2. oldala.

A szerző rajza a béka-hadtestről.

A Fall Barbarossa 8 hetet irányzott elő a szovjet leverésére. Ez gyakorlatilag az európai Blitzkrieg mintája, kiterjesztve Oroszországra. Jól látható, hogy a német katonai felderítés minden igyekezete ellenére sem tudott valós képet nyerni a nagy testvérrel, bár én nem tartom azt se kizártnak, hogy a német precizitás valós adatokkal rendelkezett, ám azokat nem hozta nyilvánosságra, mert azok demoralizáló hatásúak lettek volna. Másfelől, mint láthatjuk, sok jel mutatta, hogy erőviszonyok ide, vagy oda, csupán egyetlen lépése maradt a német félnek, ezt akár úgy is hívhatjuk, hogy előre menekülés! Miután kiosztották a készleteket, lebontották a sátrakat, még nagyobb lett a csend, mint annak előtte. A keleti német hadsereg hét hadseregének négy páncélos csoportja és három légiflottájában 600 ezer jármű, 3 millió ember, 750 ezer ló, 3910 páncélos, 7184 löveg, 2598 repülő áll ugrásra készen. Vele szemben 10 szovjet hadsereg több mint 4 millió embere, 14200 harcokcsija, 9200 repülője állt, és ez még csak az első stratégiai lépcső kibontakozóban, és mögötte a második és harmadik felvonulóban... valószínűleg sose lesz pontos adat arról, hogy milyen nagyságrendben. Ha a németek csak sejtették volna az erők ilyen aránytalanságát, meglehet, nem is támadnak, hanem kétségbeesetten beássák maguk, noha azzal Hitler is tisztában volt, hogy egy német területen folyó védelmi háborút a Wehrmacht nem lett volna képes eredményesen megvívni. Egyszerűen nem volt választásuk, azt tették, amit kellett.

Teltek-múltak az órák, csak néhány acélidegzetű veterán aludt. Hajnali 2-kor még átbogott a hídon az utolsó szovjet gabonával teli vonat, a német vámhivatalnok ott állt, és várta. Minden úgy volt, mint máskor, rutin. Ha a túldalalon figyelték a szerelvényt, semmi gyanúsat nem láthattak. A hivatalnok üdvözölte a mozdonyvezetőt. A vonat továbbhaladt a német hivatalnokkal. Ismét csönd. Hajnali 3 óra. Megérkezett az előretolt állásba a parancsnoki Kübelwagen, kiugrott belőle Guderian. „Jó reggelt uraim!” 3 óra 10 perc, amikor Guderian az álcázott megfigyelőtoronyba ment. 03:11. Telefonon jelentik: „A Kondener híd elfoglalva!” Nyitva az út a Bug folyón át. 03:14, keleten derengeni kezd, és a halálos csönd. Előzőleg a német parancsnokok Isten figyelmébe ajánlották a lelkes békakórust, amely túlharsogott minden apróbb zajt, amit a katonák önkén-

Heinz Guderian

telenül is csaptak, midőn a felszerelésüket igazgatták. A békák végül aludni tértek az egész éjjel adott hangverseny után. Nem is sejtették szegények, hogy mindjárt kezdődik egy új, sokkal hangosabb szimfónia, amit azok vezényelnek majd, akik eddig őket hallgatták.

Hajnali 3 óra 15 percre ugrottak az óramutatók. Mintha villám cikázna át a keleti égen, tűz mart bele a kékes homályba, megremegett a föld, és aztán a hang is utolérte a látványt. Villogott a front, és dörgött. A szörnyűséges, ember alkotta tűzviharban fél óra alatt 2888 gránátot lőttek a Bug túloldalán lévő városra és

erődre. Breszt eltűnt a tűzben és füstben. Hogy el tudjuk képzelni, milyen lehetett ott, ajánlom „A Breszti erőd” c. orosz filmet megnézésre. Bár ebben a filmben egy német vonat jön szovjet területre, és a gyanútlan, jó szándékú orosz masinistát leszúrja egy arrogáns arcú német. Az erődben lezajló eseményeknek egy jó bemutatása, persze nem kell mindent készpénznek venni. Ez egy legújabb kori propagandafilm, annak viszont szuper. Mindenesetre fogódzónak tutira jó.

Ebben az időben, és még sokáig a Vörös Hadsereg rendelkezett egyedül a világon úszó harckocsikkal. A németek más úton jártak, nekik nem volt úszó harckocsijuk, nekik merülő páncélosaik voltak, melyeket még a Seelöwe-Oroszlánfóka hadműveletre fejlesztettek ki. Ezeket úgy tervezték, hogy az angol partok előtt 8 km-re a tengerfenékre eresztik, és onnan „kigyalogolnak” a partra. Az oroszlanfókat lefűjták, és a merülő tankokat itt próbálták ki élesben a Bugon, a szovjet ellen. 04:45-kor merültek a folyóba, Breszt-től északra és aztán a folyóágyban átsétált mind a 80 különleges tank a túloldalra. Megkezdődött a „Fall Barbarossa” a II. világháború egyik legtöbbet magyarázott, félremagyarázott, hadművelete. A világon minden ország, amely részt vett a háborúban, megjelentetett valamilyen összefoglalót, monográfiát, természetesen a saját szemszögéből. A németek, a japánok az agresszorok részéről, például. A japánok 96 kötetben! A Szovjetunió a felbomlásáig sem volt képes egy hihető, valamennyire is objektív monográfia megalkotására. A Hruscov-éra 6 kötetes, a brezsnyevi 12 kötetes, majd a finisben a soha ki nem adott, csak tervezett gorbacsovi 10 kötetes próbálkozás zsákutca. Hogyan lehetne komolyan venni olyan publikációkat,

amikben mindig az nyeri meg a háborút, aki a Szovjetunió kommunista pártjának éppen az aktuális első titkára? A finisben a Gorbi-féle is becsődölt. A sok türelmes orosz befizette előre a teljes vételárat, de se könyvet, se pénzt vissza nem kapott. Az akadémikusok meg a tábornokok összevesztek. Így aztán a mai napig nem tudni, hogyan is zajlott a „Nagy Honvédő Háború”. Hol így, hol úgy. A zsuokovi „Emlékek, gondolatok” külföldön népszerű, a németek is szívesen olvassák. Kéjesen tanulmányozzák a tengernyi sületlenséget, amit a szerző – ha egyáltalán ő írta! – összehord. Úgy vannak vele: a háborút ugyan elvesztettük, de nézd már ezek milyen idióták! Jót röhögtek-röhögnek Zsukovon. Lehet, hogy Zsukov nem volt hülye, de az „Emlékei és gondolatai” nem a háborúról szólnak, hülyítés az egész, kenőolaj a kommunizmussal kilógózott agyagnak.

Ha már kenőolaj. A történészek kedvenc találós kérdése volt évtizedekig, sőt vannak, akiknek még mindig ez a gumicsont a kedvencük, hogy a nagy Sztálin miért nem hitte el, az esetleg bekövetkező német támadás lehetőségét. A bolsevik „békeharcos” propaganda azt sugallta, hogy a Rógyina bölcse bízott a paktumban és Hitlerben. Ez egész egyszerűen nem igaz! A szovjet koncepciók perek és a per nélkül kivégzettek iszonyú hekatombája mutatja, hogy mennyire nem bízott Sztálin még a legközelebbi munkatársaiban se. Viszont van több konkrétum, ami bizonyíték arra nézve, miért nem hitte el a közelgő német csapást. Most lássunk egyet. A Szovjetunió egy dologban mindenkor nagyhatalom volt: a kémkedésben. Kémkedett az ellenségnél és „barátnál” egyaránt, ezt mi magyarok csak tudhatjuk. Abban az időben, mikor még a SZU a Birodalom „barátja” volt, intenzíven kémkedtek a Wehrmacht hátában. A nyugat-európai háborúban a szovjet kémek ott settenkedtek a hadsereg mögött, és figyeltek, no meg ástak. Az egységek minden táborhelyen gondosan elásták a fegyvertisztításra használt rongyokat. A SZU kémei meg kiásták, és elküldték Moszkvába. Ott megállapították, hogy a német fegyverolaj az európai időjárás viszonyokhoz való, semmi jele annak, hogy újfajta kenőanyagokat vezetnének be, amelyeket zordabb időjárásra terveztek. Sztálin nyugodt volt. Persze egyszerűbb azt állítani, hogy Sztálin naiv volt, és hitt Hitlernek, de ez porhintés. Sztálin nem volt se naiv, se idióta. A nagy honvédő... igaz története máig titkos, és vélhetően még sokáig az is marad.

Amit ki lehet hámozni, az háttér, elszólás, ellentmondás, káoszából következik. Vagy akár egy krimiben, a látszatra jelentéktelen „bűnjelek” nyomán kibontakozó hajmeresztő és elgondolkodtató igazságmorszák. A hivatalos történetírás még mindig azon van, hogy a „vasember” (Sztálin magyarul) hitt a kancellárnak, és ezért történhetett meg, ami történt. Ezen állítás alapján Sztálin tettei ostobák, szűkhorizontúak, és ő egy vérengző hülye. Míg Hitler alattomos, képmutató és hazug.

Egy jelenet „A breszti erőd” című orosz filmből.

Jöjjen egy másik info: a német támadás a hitlerista-hitszegő, ez a hivatalos verdikt, ma is. Hogy erről kissé árnyaltabb képet kapjunk, ugorjunk egy nagyot, egyenesen a nürnbergi perbe. A per anyaga angolul 116 kötet, oroszul: 7! Hruscsov idején kiadotról van szó, a nagy „kormányos” halála után jelent meg. A nürnbergi per szovjet főügyésze Andrej Jaurjevics Visinszkij volt. Őt azonban zsinóron rángatta Sztálin. Ugyanis a per az ő ötlete volt, a derék szövetségesek minden különösebb tárgyalás nélkül végezni akartak az elfogott német vezetőkkel! Nem kérem, Sztálin elvtárs ragaszkodik a „törvényességhez”, per kell, bizonyítandó a németek bűnösségét. A pert Sztálin ugyanolyan gondosan rendezte meg – nagy tapasztalata volt már! – mint egy hadműveletet. A szovjet érdekeket ugyanolyan keményen védték itt, mint Sztálingrád romjait. A minket most érdeklő halálos ítéletek a Joacim Ribbentropra, Wilhelm Keitelre és Alfred Jodlra kiszabottak. Pedig ők még nem is harcoltak a SZU ellen! A két katona távol-keleti hadműveletek terveit dolgozta ki, egy a fronttól messzire eső bázison. Hogy miért akasztották fel mégis őket? Ezek az emberek ragaszkodtak hozzá, hogy Németország hadat üzent a SZU-nak. A szovjetek ezt kategorikusan tagadták. Ribbentrop kijelentette, hogy a moszkvai német nagykövet, Van der Schulenburg június 22-én kora reggel átnyújtotta a döbbsé Molotovnak a megfelelő iratokat. Hisztérikus tagadás. Sőt, fokozza Ribbentrop, ugyanabban a pillanatban Berlinben magam adtam át az önök nagykövetének, Gyekanozovnak ugyanezeket! Izgatott elutasítás: nem kaptunk ilyeneket! A demokraták egyetértően bólogatnak, mint a rossz tanuló, amikor a jó tanuló felel. Ha már nem tudják, legalább fejezzék ki egyetértésük, a látszat kedvéért. (Karinty Frigyes után szabadon.) A két katona is ragaszkodott ehhez. Ők lettek az agresszorok, hódító háború, hadüzenet nélkül. Föl is akasztották őket! Fura ez, mert Albert

A németek...

Speert, a fegyverkezési minisztert – ő ebben a minőségében a gonosz imperialista megtestesítője – nem. Szovjet fogságban megírta az emlékiratait. Ezek az emlékiratok aztán fontos forrásalapok lettek, pedig csupán azt a célt szolgálták, hogy írjuk életben maradhasson. A már említett Zsukov könyvben is benne van, legalábbis az 1969-es kiadásban: „Gyors léptekkel V.M. Molotov lépett a szobába: a német kormány hadat üzent nekünk. J. V. Sztálin leereszkedett egy székbe, és mélyen elgondolkodott.” (Zsukov: Emlékek, gondolatok, Moszkva, 1969) Ugyanez a passzus a magyar kiadásban (1970) így mutat: Kisvártatva Molotov sietett be a szobába. „A német kormány hadat üzent.” Sztálin leült, és mélyen elgondolkodott. Hosszú, nyomasztó csend következett. Megkockáztattam, hogy megtöröm a hosszas hallgatást, és azt javasoltam, hogy a körzetekben rendelkezésre álló minden erővel rontsunk rá a betört ellenséges csapatokra, és állítsuk meg további előrenyomulásukat. „Nem megállítani, hanem megsemmisíteni.” – helyesbített Tyimosenko. „Adjanak ki direktívát” – mondta Sztálin. A direktíva szócskát ajánlom figyelmébe az olvasónak. Több memoárban is szó van arról, hogy a parancsnokok már őriztek május óta egy vörös színű borítékot a páncélszekrényeikben. Ebben, nyugodjunk meg, ott volt egy direktíva... támadásra.

Felhasználására nem került sor, bár néhány parancsnok a saját felelősségére felbontotta a német támadáskor, az abban lévő utasításoknak nem sok hasznát vette egy védelmi harc közepén! Tehát miért is tagadták a szovjet bírák a hadüzenetet, ha maga Zsukov, de később a hivatalos szovjet történetírás is elismerte azt? Ezért ni: Molotovnak és Gyekanozovnak az alap dokumentumon kívül, mely arról szól, hogy a szovjet kormány igyekezett belülről felrobbantani Németországot, és felkészült arra, hogy bármely pillanatban agressziót kövessen el ellene, a német belügyminiszternek, az SS birodalmi vezetőjének, és a német rendőrségnek a jegyzékét is mellékeltek, amelyben a fokozódó németellenes diverzáns tevékenységet részletezték! Plusz a külügyminisztérium jelentése a szovjet ellenséges propagandáról és politikai agitációról, valamint a német hadsereg legfelsőbb parancsnokságának jelentése a szovjet csapatok indokolatlan Németország elleni, határ menti összpontosításáról! A német precizitás kimerítő mintapéldája. Ugyanaznap maga Molotov ismertette a rádióban: „A német kormány annak kapcsán határozta el magát a Szovjetunió elleni háborúra, hogy a Vörös Hadsereg csapatösszevonásokat hajtott végre Németország keleti határain.” Ennyi! Ezeket a hadüzenethez mellékelte kifogásokat sem Molotov, sem más, beleértve Sztálint is soha nem tagadta, nem cáfolta, egészen a nürnbergi perig. Keitel mondta: „Különösen fenyegető volt két, a szárnyakon keletre előretolt bázisuk,

A szovjetek...

Kelet-Poroszországnál és Felső-Sziléziánál. Ha Oroszország megtámad bennünket, Németország már az első hetekben rendkívül előnytelen helyzetbe került volna. A mi támadásunk ennek a fenyegetésnek a következménye volt." Még csak nem is ezekért a szavaiért akasztották fel, hanem azért, mert nem vonta vissza azokat!

Vissza 41-be. A Szovjetunió szenet, kokszt, mangánt, búzát, kőolajat és még sok minden más szállított Németországnak. Ezen szokás elménckedni, nevetni, töprengeni a sztálini ostobaságon. Nézzük csak. 1941 márciusában a szovjet fél panaszkodott, hogy a német oldal nem biztosít elég vagon a gabona szállításhoz. A fokozódó nyersanyag-szállítás bedugulással fenyegette a német vasutat. Egy szovjet-német háború esetén minden esetben a stratégiai főirány a Moszkva-Szolenzk-Breszt-Varsó-Frankfurt-Berlin vonal, oda-vissza. 1941. június elején Frankfurt térségében már az egész vasúti főút vonal bedugult az eszement szovjet szállítások miatt! Egy támadás kivédéséhez hadianyagot, élőerőt kell juttatni a frontra, ennek az akkori legelterjedtebb módja a vasút. Persze, ha össze vannak torlódva a vonatok, akkor ez nem megy! Ugye milyen ügyes? Ez nem idiotizmus, ez a látszatra szeretetteljes ölelés, amely a tegnapi „barátot” éppen megfojtja!

1933-ban Heinz Guderian, aki majd 8 évvel később a keleti határnál figyelte a Barbarossa kezdetét, meglátogatott egy harkovi gőzmozdonyépítő üzemet. Döbbenet vette tudomásul, hogy ez a gyár a mozdonyok mellett egyfajta mellékterméket is kibocsát: tankokat! Mégpedig naponta 22 db-ot! 1933-ban Németország egyáltalában nem gyártott tankokat. 1941-ben, a hadművelet megkezdésének idején a német harcokcsik száma 3648 db volt, vagyis kevesebb, mint a harkovi gőzmozdonyüzem „mellékterméke”, békeidőben, fél esztendő alatt! Kontra: 1941 májusában I. F. Tevoszjan ellátogatott a német harcokcsigyártó helyekre. Mindent megmutattak neki, ahogy hű szövetségeshez illik. Az orosz először arra gyanakodott, hogy a bolondját járatják vele. Egyszerűen nem hitte el, hogy a németek tankjai technikailag ennyivel le vannak maradva a szovjet mögött. De végül mégis kénytelen volt. Jelentette Sztálinnak. Egyébként a német tankok nagyon jók voltak... az európaiakhoz képest! Vagy a Lützov nehézcirkáló esete. A hajót a német fél eladta a SZU-nak, noha neki magának is szüksége lett volna rá, de hát meg lett kötve a szerződés! Igyekeztek, de nem tudtak minden felszerelést leszállítani. Végül azért sikerült a nagy kaliberű lövegeket is beszerezni, sőt ezen túlmenően leszállításra került ezer fős légénységnek minden használati-felszerelési tárgya is. Teljes edénykészlet például. Minden korszón, tényéron ahogy kell, ott volt a horogkereszt. A szovjet elvtársak, amikor átvették a cirkálót, elhatározták, hogy „véletlenül” összetörik az összes edényt, és új edényeket követelnek majd, természetesen swastika nélkül. Egy „vizi-

gálatot” végeztek, „rendeltetésszerű csomagolás” címén. Ez abból állt, hogy dobálták, rázták az edényes ládákat... nem tört el semmi! Úgy be volt csomagolva a német alapossággal, hogy minden próbát kiállt. Így aztán nem volt mit tenni, át kellett venni a horogkeresztes tárgyakat! A hajót egyébként egy német tengeralattjáró süllyesztette el később...

A Vörös Hadseregnek nem volt számottevő tengerészgyalogsága, legalábbis 1940-ig. A vörös haditengerészeti gyalogos erők születési évében, június hónapban, még egy teljes év volt „hitzegő” támadásig. Amikor Hitler hadosztályai francia földön harcoltak, akkor Sztálin azzal volt elfoglalva, hogy a korábban a közös határon kiépített védelmi építményeket és akadályokat felszámolja. A mélységi védelemhez tartozott a Dnyeper folyó vonalán az aláaknázott hidak, valamint a folyamon való erőszakos átkelés megakadályozására a '30-as években létrehozott folyami flottilla, amely akkoriban 120 erős páncélzatú (100 mm) hadihajóval rendelkezett. A Dnyeper flotta saját légiereővel és parti-, valamint léghárító ütegekkel is bírt. A Dnyeper flotta, kihasználva a folyó bal partjának adottságait, hatékony védelmi eszköz volt. Megbízhatóan el tudta volna zárni a dél-ukrajnai ipari zóna és a fekete tengeri haditengerészeti bázisokhoz vezető utat. Mindezt Sztálin felszámolta. Az új flottát, ami a szovjet Duna flottilla néven futott, már azelőtt felállították, hogy kijáratuk lett volna a Dunához. Ezt Zsukov „felszabadító” akciója teremtette meg, amelyben elfoglalta Bukovinát és Besszarábiát, mégpedig anélkül, hogy a „szövetségest” erről értesítette volna. Németországot lefoglalta a villámháború nyugaton, így nem érkezett azonnal érdemben foglalkozni a „barátja” csínyével. Amikor a 70 folyami hadihajót mobil parti ütegekkel a Szovjetunióhoz került Duna-deltába telepítették, az egy védelmi

Tankcsata 1.

Tankcsata 2.

háborúban rendkívül nehéz, tarthatatlan helyzetbe került. A szovjet partrész kietlen és védhetetlen volt, a hajók nyílt kikötőhelyen álltak teljesen védtelenül. A román csapatok időnként mindössze 300 méterre voltak csak a szovjet hajóktól. Ez csapda volt, visszavonulni nem volt hova, kiszolgáltatott helyzetben voltak a csapatok. A Duna delta akkoriban több száz tavacskát, mocsarat és nádas erdőt jelentett, erről nem támadja meg épeszű ember a Szovjetuniót. A Duna flotta számára csupán egyetlen értelmes cél létezett: egy általános támadás közepette, a folyásiránnyal ellentétes offenzíva, ami halálos veszély Németországnak. Csak 130 km-t kellett volna felfelé mozognia, és a Cernavodánál lévő fontos hidak máris a lövegek hatósugarában vannak. Ez azt jelenti, hogy a Ploestiből Constanta kikötőjébe tartó kőolajvezetéknek szó szerint lőttek! Ez a folyásiránnyal ellentétes mozgás azt jelenti, hogy a flottának Románia, Bulgária, Jugoszlávia, Magyarország, Csehszlovákia, Ausztria és természetesen Németország területén kell operálnia. Egyébként 3 évvel később, 1944-ben pontosan ezt tették az új Dunai flotta hajói!

Mind Sztálin, mind Hitler jól tudták, hogy „A kőolaj a háború vére!” 1940 júliusában Hitler már felismerte, hogy a Szovjetunió esetleg veszélyes lehet, főleg, ha a német csapatokat Európából a Brit-szigetekre és Afrikába helyezik át. Ennek ellenére a szövetséget korrektül tartotta, mint fentebb is említettem, nem titkolt Sztálin elől semmit, bármikor ment szovjet szakértő Németországba, mindig tárt karokkal fogadták. November 12-én már rámutatott annak szükségére, hogy egy nagy kontingent Romániában kell állomásoztatni, megvédendő a kőolajat. Még jó pár kört fut ez ügyben, gondolkodik, mérlegel, és végül decemberben kiadja az utasítást a „Barbarossa hadművelet” megtervezésére. Előzőleg, júliusban kérdőre vonta a szovjet kormányfőt ez ügyben. Mi több, felszólította a „nagy testvért” hogy tartózkodjon a német kőolajforrások veszélyeztetésétől! Semmi válasz! Hitler gyanút fogott, hogy az ő „barátja” már külön utakon jár. A „Fall Barbarossát” eltették a nevezetes páncélszekrénybe, és figyeltek. Sztálin hibát vétett azzal, hogy benyomult a Duna-deltába és megállt. Ha akkor továbbmegy, már meg is nyerte volna a háborút. Mohó volt, és ebben a szituációban nem elég rafinált, bár a „generalisszimusz” nagy játékos volt mindenben. A gyanú feleledt. Később a felderítés adataira támaszkodó jelentés kézhezvétele után Hitler leporolta a rőt szakállú Frigyeset, és kiadta az ukázt: felkészülni! A haditerv azt irányozta elő az olaj megmentésére, hogy egy rendkívül erős, váratlan csapást mérnek a szovjetre. Mint tudjuk, 1941. június 22-én hajnalban pontosan ez történt. El lehet tőprengeni rajta a történészek kedvenc feltételes módjában, a „ha” szócskával: mi lett volna „ha” Hitler még egyszer elhalasztja a támadás kezdetét, mint ahogy megtette előzőleg többször is. ...Azt hiszem, ebből egy jó sci-fit lehetne írni az „Ember a fellegoárban” mintájára.

Amennyiben föltesszük magunkban a kérdést: ki volt hát az igazabb barát, ki akarta átvágni a másikat, az eddigiek után

még egy szempontot is figyelembe kell vennünk. Egy diplomáciai-kormányzati.

Ehhez még vissza kell térni 1941 májusához, a kommunista történelem legrejtelmesebb időszakához. 12-én Von der Schulenburg gróf, német nagykövet, a berlini külügyi hivatalhoz elküldött beszámolójában ez áll: „Sztálin kiemelkedő fontosságú célt tűzött ki a Szovjetunió számára, melyet saját személyének latba vetésével remél elérni.” Hogy megértsük e mondatot, tudnunk kell: 1941. május 6-án Sztálin a szovjet kormány élére állt. Ez a lépés meglepetést keltett, és a németek próbáltak rá kielégítő magyarázatot találni. Az egész szovjet fennállása alatt először fordult elő, hogy a legmagasabb párt- és államhatalom hivatalosan is egy kézben összpontosult. Ez azonban nem jelentette azt, hogy Sztálin hatalma növekedett volna, már addig is az övé volt a korlátlan hatalom. Már rég címekkel és rangokkal halmozathatta volna el magát, ezt azonban nem tette. 1922 óta a főtitkári poszton kívül más címe nem volt, a parancsnoki hatalmát az állam, és a kormányzat FÖLÖTT alakította ki! Így elérte, hogy minden siker az ő bölcsességének eredménye volt, míg a kudarcokért mindig más felelt. Ez egy nagyon kényelmes helyzet, amikor döntést hozhatott, de felelőség nélkül. Csak egy, a legkézenfekvőbb példa: a '39 augusztusi Molotov-Ribbentrop paktumért, már a nevében is benne van, a két külügyér a felelős, akik aláírták.

Sztálin a „clown”.

No meg persze Hitler, bár ő nem is volt ott Moszkvában! Sztálin viszont ott volt, és koccintott is, szélesen mosolyogva. Az ő felelősségét azonban sosem emlegetik, sőt ő az áldozat! Csak azt ne higgyük, hogy Molotov önállóan mert volna bármit is lépni a Németországgal kötendő szövetség ügyében! Persze hogy nem, a szálakat a háttérből Sztálin mozgatta. Ő azonban egyszerű, Sztálin nevű állampolgárként volt jelen az aláíráson, semmiféle diplomáciai, kormányzati felhatalmazással... és semmilyen felelősséggel sem! Csak néző volt! '41 áprilisában a Japánnal megkötött szerződésnél is ez volt az ábra. Japán a szerződés értelmében nem avatkozott be a német támadáskor, noha Németországgal az Antikomintern paktum keretében szövetségi rendszerben volt, ez volt a hírhedt „Tengely”! Mégsem támadott. Amikor viszont '45-ben Japán rossz helyzetben volt, a háborútól meggyengült országot Sztálin hátba támadta! Az ő lelkiismerete nem hibáztat, nem

ő írta alá azt a papírost! A lépés, a hivatalos hatalomkoncentráció, egy ésszerű indoklását a már említett Von Schulenburg gróf így látja: „Nem látok olyan problémát, amely a Szovjetunió belső viszonyai által felvetődhetett volna, és amely olyan jelentőséggel bírna, hogy Sztálin ilyen irányú lépését szükségessé tenné. Nagy bizonyossággal állítható, hogy ha Sztálin elhatározta magát, hogy átveszi a legmagasabb kormányhivatalát, akkor ez külpolitikai okból történt.” Mit eredményezhetett ez a hivatalos lépés a külpolitika, azaz Németország esetében? Három lehetőség van:

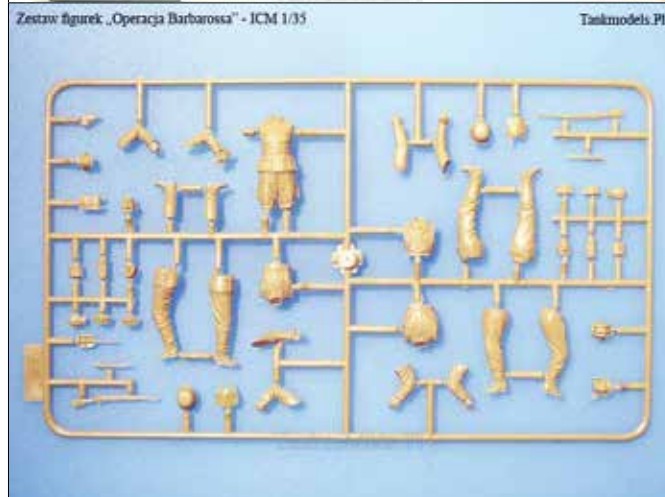
1. Köthetett egy szilárd, elthetetlen békeszerződést.
2. Sztálin hivatalos vezetőként felléphet egy német agresszió elhárításában, fegyveres konfliktusban.
3. Sztálin hivatalosan vezetheti a fegyveres harcot egy Németország elleni támadó háborúban.

Az első verzió azonnal kiesik, a SZU-nak már volt szerződése Némethonnal, és annak megkötésén Sztálin kívülállónak vett részt.

A második verzió a hivatalosan erőltetett kommunista propaganda. Ezt azonban cáfolja a német támadás elsöprő meglepetése. Sztálin elvtárs nem látta előre a német agressziót, súlyos meglepi volt, és június 22-én elhanyagolta a kötelességét, hogy kormányfőként szóljon a népéhez. Kibújt a felelősség alól, és azt Molotovra testálta. Némileg logikátlanak tűnik, hogy májusban elfoglalta Molotov székét, aztán júniusban elbújt mögé!

A harmadik verzió látszik logikusnak. Sztálin elvtárs személyesen vezeti a felszabadító háborút a gonosz fasiszták és egyéb söpredékek ellen. Ez már valami, ez neki való! Május 5-én, már kormányfőként Sztálin egy máig titkos beszédet tartott a Kremlben, a Katonai Akadémia végzősei előtt. Jelen voltak magas rangú katonák is, későbbi frontparancsnokok. A beszédről annyit már lehet tudni, hogy egy Németország elleni háborúról volt benne szó, nem védekező, hanem támadó jellegűről!

1941 májusa az időpont, amikor a szovjet propaganda folytonosan az Európát sújtó imperialista háborúról beszél. Ebben a hónapban a komisszárók, agit-proposok, pártmunkások azt ismételtetik: készüljétek föl, a „meglepetésre”. A védelmi népbiztos 191-es számú parancsa erről szól. A kemény katonafejekbe ezt sulykolták: „Készüljétek a huszadik század meglepetésére!” Mindez 1941. június 22-én véget ért, és többé sosem emlegették. Ha a meglepi egy előre látott német támadás lett volna, akkor később a memoáirodalom oszlopos érve kellett volna, hogy legyen. Nem így van. 1941 májusában Sztálin átvette a vezetést, mert előre látott egy nagy meglepetést: a

Barbarossa hadművelet összerakható katonák.

vezetésével megkezdett „felszabadítást”. Azonban Hitler június 22-én támadott, és ez olyan MEGLEPETÉS volt, ami Sztálint arra készítette, hogy mindenféle felelősségtől elhatárolódjon.

Egy védekező háború azzal kezdődik, hogy a közkatona, az altiszt, a szakaszvezető találkozik az ellenséggel. Felveszi vele a harcot. Majd a reagálás következik a magasabb irányítói szinten, parancsok, védelmi tervek születnek. A támadó háború egészen más. A legfelsőbb parancsnokságnál, a vezérkarnál kezdődik, és a közlegény tudja meg utoljára, hogy háború van. Május 5-én kiadták a direktívát a Vörös Hadseregnek a támadásra, amiket azokba a vörös borítékba bezárva tettek páncélszekrényekbe, várva a parancsot. Hitler a saját direk-

A „nagy” propagandista.

tívájának a végrehajtási parancsát kicsit hamarabb adta ki a csapatoknak. Egészen pontosan két héttel hamarabb...

A szovjet „Zivatar” hadművelet eredetileg betervezett kezdési ideje 1941. július 6-a volt.

Végkövetkeztetés:

A mészáros felemelte a taglót, hogy lesújtson vele, ám a vágóhídra vont jószág az utolsó pillanatban felöklelte a joviálisan mosolygó hentest. Avagy: a sas hátracsapott, és kivájta a nyakát szegni akaró „gazda” (Sztálin egyik „népneve”) szemét. 1941. június 22-én ez történt. Ezzel megmentették Európát a sztálini világforradalom borzalmaitól. Nyugat-Európát örökre, a kelet pedig több mint három küzdelmes évnyi haladékat kapott. A Wehrmacht vezetését nem ilyen fennkölt cél vezette, hanem jóval földhöz ragadtabb: a megelőzés. A tegnapi „barát” hitszegő támadásának kivédése. Ezen prevenció után már nem ment olyan simán Európa népeinek „felszabadítása”, mint el lett tervezve. A világtörténelemben egyszer nyílt alkalma a SZU-nak arra, hogy Európát, és aztán a világot is leigázza. Egyetlen egyszer. 1941 tavaszán, kora nyarán ez az ajtó szélesre volt nyitva, páratlanul merész, és kiválóan felépített, grandiózus terv közeledett a végkifejlethez, a robbanáshoz. Azonban a Wehrmacht egyszer csak becsapta ezt az ajtót az elvtársak orra előtt, és bezárta hét lakatra. Soha többé nem tudták újra kinyitni. A szovjet első modern győzelmét Zsukov aratta a villámháború keleti változatával, Halin-gólnál a japánokon.

Abszolúte hadüzenet nélkül!

Ezután a hadvezért átküldték nyugatra. Ott ugyanezt kellett volna csinálnia, csak sokkal nagyobb léptékben. Ez lett volna a világforradalom, de a németek megakadályozták ezt. Azt nem állítom, hogy a Wehrmacht-nak köszönhetjük a népek tavaszát, '89-ben. Így direktben természetesen nem. De azt igen,

hogyan az a június hajnal adta meg európai civilizációnak, a népek Európájának a lehetőséget, hogy megvédje önmagát. Mert a Szovjetunió utolsó, maradéktalan és direkt győzelmének dátuma 1945 májusa, cáfoljon meg valaki, ha tud! Viszont ezért a győzelemért borzasztó árat fizetett, és az ellenállás lángja tovább parázslott, időnként fel-fel csapva. A birodalmak akkor kerülnek lejtőre, amikor elveszítik a lehetőséget a kezdeményezésre,

ha véget ér az offenzív, terjeszkedő korszak. A SZU-nak ez igazából el sem jött, mert a Wehrmacht megelőzte. Nem lett világforradalom. Persze lehet példálózni, hogy igenis voltak sikerei a SZU-nak, mondjuk Gagarin repülése, vagy a harmadik világ „felszabadítása”. Ez a „felszabadítás” milliárdokba került a SZU-nak, látható, hosszú távú eredmény nélkül. Ha csak a rengeteg kiontott vért nem tekintjük annak. Arról is már sokat írtak már össze, hogy a szovjet úrprogram mekkora lözongoktól hemzseg. Most elég csak annyi, hogy mind az amerikaiak, mind a szovjetek a rakétáikat a német V fegyverekről másolták...

1941 és 1991 között 50 év telt el, és a nevezetes támadás után két generációnyi idővel a SZU az ütközőnek használt csatlósai nélkül, a teljes kelet-európai erózió közepette tűnt el. A helyén felemelkedett a nacionalista, ortodox Oroszország, ámen.

Források:

Földi Pál: A „Barbarossa” hadművelet

Zsukov: Emlékek, gondolatok: 1969 Moszkva, 1970 Budapest

Viktor Suvorov művei

Hernádi Tibor: A második világháború igaz története

Némi józan paraszti ész

Internet

HomoErgaster

Zsukov, a szovjet villámháborús „hős”.

Mozimorzszák - filmaprólék

A nevem Bruce / My Name Is Bruce

horrorvígjáték (2007)

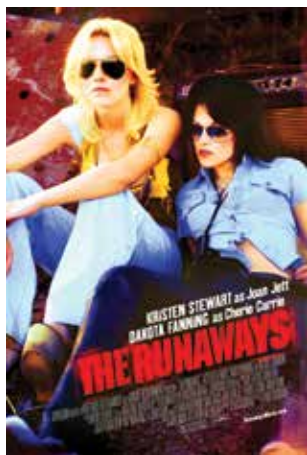
Gold Lick egy csendes, poros, oregoni kisváros, 339 lakossal. Itt él Jeff (Taylor Sharpe), aki él-hal Bruce Campbell filmjeiért. Egy szép, teliholdas, csillagfényes éjszakán páros randevúra megy barátjával, Claytonnal (Logan Martin) a város közelében lévő, elhagyatott kínai temetőbe. Ám mindannyiuk és a városka szerencsétlenségére Jeff talál egy amulettféléit, amit le is nyúl, miáltal szörnyű veszélybe sodorja mindannyiukat. Természetesen van egy nagyszerű mentő-ötlete: szólni kell a közelben lakó

Bruce Campbell-nek, aki majd elintézi a rájuk törő szörnyeteget. Ám Bruce mára már csak egy lecsúszott, alkoholista színész, akinek esze ágában sincs ősi kínai démonokkal viaskodni. Annál inkább szívesen vinné ágyba Jeff anyját, Kelly Grahamet (Grace Thorsen).

A humorban és öniróniában bővelkedő film kellemes és könnyed kikapcsolódást nyújt nem csak azoknak, akik Bruce Campbell filmjeit szeretik.

A rocker csajok / The Runaways

életrajzi dráma, zene (2010)

A hetvenes években nagy port kavart egy csak nőkből álló zenekar, a The Runaways. A banda alapítója az a Joan Jett, akinek későbbi, I love rock and roll című dalát sokan feldolgozták. A film a The Runaways megalakulásáról, csillogásáról és hanyatlásáról szól.

Joan Jett (Kristen Stewart) egy lázadó tizenéves lány, szabados szexuális élettel, és világnézettel. Egy szerencsés véletlen folytán belebotlik Kim Fowley-ba (Michael Shannon), a zenei producerbe, akinek megtetszik Joan

lánybanda ötlete. Kim rögtön be is mutatja egy másik nő zenésznek, Sandy West-nek (Stella Maeve), aki dobokat püföl. Lassan összeáll a banda, s már csak egy énekes-frontemberre van szükségük, akit meg is találnak Cherie Currie (Dakota Fanning) személyében. Kemény próbatermi munka jön, majd az első fellépés egy házibuliban, s egy kisebb turné. A közönség odavan értük, egyenes az út a világhír felé, amely elsőként Japánba vezet. Ám a banda végül szétesik, a tizenéves lányok a pia, a drogok és a szex oldásában sem bírják a rájuk nehezedő nyomást, a felettük zajló döntéseket.

A filmet bátran ajánlom a rock-műfaj története iránt érdeklődőknek.

Bankcsapda / Flypaper

bűnügyi vígjáték (2011)

Egy átlagos nap egy átlagos bankban. Az utolsó percekben érkező problémás ügyfelek. Tripp Kennedy (Patrick Dempsey) is későn érkezik, és sietnie is tovább, mivel elfogyott a gyógyszer. Persze előbb még felváltana száz dollárt némi aprópénzre. Ám az őt kiszolgáló Kaitlin-nek (Ashley Judd) feltűnik, hogy a többször is megváltoztatott részösszegek mind prím számok. Az emiatt kialakuló rövid társalgás okán Tripp nem tud időben távozni a bankból, amelybe időközben két

rablóbanda is érkezett. Így lesz az átlagos napból átlagon felüli éjszaka. A két bankrabló csapat ugyanis löni kezd egymásra, miközben egy civilt is eltalálnak, így Tripp kötelességének érzi, hogy közbelépjen. A humoros fordulatok pedig csak itt kezdődnek, a hullák pedig egyre csak szaporodnak, ráadásul nem tudni, ki gyilkol. Közben kiderül, hogy a körözési listán melyik bankrabló hanyadik helyezett. Ez fontos. A végén persze mindenre fény derül.

Mama

horror, thriller (2013)

Családi tragédia történik. Jeffrey Desange (Nikolaj Coster-Waldau) lelövi feleségét, és annak üzlettársát, majd két kislányukat magával viszi, hogy velük is végezzen. Ám a kora téli, havas, csúszós hegyoldalon futó úton száguldó autó megcsúszik, majd a meredélyen egy fának ütközik. Az apa és két lánya szerencsésen túlélnek a balesetet, és az autót otthagya egy elhagyatott házat találnak az erdő közepén. Ám a ház nem is olyan elhagyatott, s mielőtt Jeffrey lelőhetné lányait, valami őt gyilkolja meg.

Öt év elteltével Jeffrey testvére, Lucas (szintén Nikolaj Coster-Waldau) végre megtalálja a lányokat, akik rettenetes állapotban, de mégis élve vészték át ezt az időt. Lucas élettársa, Annabel (Jessica Chastain) is szívesen fogadja a lányokat, ám Jeffrey és Lucas nagynénje, Jean Podolski (Jane Moffat) jobb szeretné, ha a lányok az ő felügyelete alá kerülnének, mivel sokkal jobb anyagi körülmények között él. Ám egyikük sem tudja, hogy a Dr. Dreyfuss (Daniel Kash) által is említett „Mama” is a lányokkal tartott.

A megrázó, meglepő fordulatokban bővelkedő, izgalmas film során megismerhetjük „Mama” történetét is, ám, mivel ez végső soron mégiscsak egy horror, kedvező befejezésre ne számítsunk.

Jimmy Cartwright

A. O. Esther: Összetört glóriák – Hívogat a fény

Végre megjelent A. O. Esther *Összetört glóriák* című regényének második kötete a Decens Magazin Média Kft. kiadásában.

Az első kötethez hasonlóan ez a könyv is rendkívül szép, keményfedeles külsővel került a boltokba, ezért igen jó érzés kézbe venni, és szerencsére az igényesség nem csak a borítóra jellemző.

A második kötet lapjain tovább bonyolódik a szépséges Sophiel és Elijah, a bukott angyal szerelmének szövevényes története. Habár többé nem kérdés, hogy képtelenek egymás nélkül élni, boldogságuk útjában még számos akadály áll. Sophielnek angvallánca elvesztése miatt szembe kell néznie a halállal, miközben Elijah-tól társai elvárják, hogy vadásszon a lányra, amiért szabadon engedte a bezárt lelkeket, és ezáltal elpusztította a sötét angyalok seregeinek nagy részét.

Közben szörnyű ármányt szőnek Sahranfer, a sötét varázsló, ősóreg és gonosz nővérei is, akik minden áron meg akarják szerezni a Mindenség Térképét, és céljuk elérésének érdekében semmitől sem riadnak vissza. Gátlástalanul kihasználják az emberek érzéseit, egymás ellen fordítják a barátokat, szépséges külsejük alatt pedig mérhetetlen romlottság rejtőzik.

Sophielnek mindenképpen szembe kell velük szállnia, ha meg akarja védeni a barátait és az ártatlan embereket a boszorkányok hatalmától. Küldetésének sikere pengeélen tancol, az élete veszélybe kerül, közben pedig meg kell ismerkednie egy újabb borzalmas emberi érzéssel: a féltékenységgel.

Izgalomokban tehát ez a kötet sem szenved hiányt. Érdekesítően zajlanak az események ebben a különös, ősi és misztikus titkokkal átszőtt világban, ahol tovább folytatódik a jó és a gonosz elkeseredett harca, mely immár nemcsak seregek összecsapását jelenti. A főszereplőknek is el kell gondolkozni-

uk eddigi tetteikről, és szembenézni saját lelkiismeretükkel.

Az izgalmas cselekmény mellett tanúi lehetünk a főhősök gondosan ábrázolt, belső vívódásainak is, hiszen földre szállt angyalokként különösen nehéz számukra átélni a halandók érzéseit. Az események során pedig szépen kirajzolódik jellemük fejlődése is. Érdekes kérdés, hogy képesek lesznek-e ebben a gonoszszággal teli világban a helyes úton járni és a megtalálni a boldogságot.

Összességében elmondhatom, hogy nekem tetszett a második kötet is, és jó szívvel ajánlom mindazoknak, akiket magával ragadott az első könyv varázslatos világa.

A sorozat harmadik kötete (Az Életfa) várhatóan 2013 májusában fog megjelenni. Kíváncsian várom a folytatást.

Ida

VIII. Lidércfény Pályázat, avagy Orkok és Coltok

Kategória: Próza

Kiíró: Lidércfény Online Kulturális Magazin

A pályázat címe: „Orkok és Coltok”

Pályázhatnak: Magyarországon és határainkon túl élő magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, még nem jelent, magyar nyelvű novellákkal.

Beküldési határidő: 2013. július 31., éjfélig

A pályázat témája és célja:

Képzeljük el, hogy egy középkorias fantasy világban megindul a technikai fejlődés! A kiváló technikai érzékkel megáldott törpék feltalálják a gőzgépet, arany helyett inkább szén bányásznak, és vasutakat kezdenek építeni. A kard és az íj gyorsan elavulttá válik, helyüket pedig átveszi a hatlövétű és az ismétlőpuska. Az emberek pisztollyal az oldalukon lóra – vagy vonatra – ülnek, és megindulnak, hogy új, eddig lakatlan területeket hódítsanak meg egyre növekvő népességük számára, és poros kisvárosokat alapítsanak, ahol a legfontosabb épület a kocsmá, és a háttérben ördögszekeret görget a szél. Az ork banditák ócska sisakjukat sombreroóra, bal-tájukat pedig puskára cserélik, de ősi szokásaik egyébiránt nem változnak: továbbra is lesben állnak az utak mellett, és fegyverrel próbálják megszerezni más, dolgosabb fajok munkájának

gyümölcsét. Eközben a természettel harmóniában élő, de kis lélekszámú elf törzsek elkeseredetten próbálják meg elkerülni, hogy a többi terjeszkedő faj rezervátumokba zárja őket. Persze a régi világ sem tűnik el teljesen: továbbra is léteznek jó és gonosz varázslók, az istenek ezután is meghallgatják jámbor híveik imáit, és a sötét varázslatok által mozgatott csontvázak, zombik és más élőholtak is veszélyt jelenthetnek a gyanútlan utazóra.

Nézzük meg, hogy mi történik egy olyan világban, ahol egyszerre létezik a Colt revolver és a mágia, ahol pisztolyhősök és varázslók állnak ki egymással párbajra a faházak között egy vitatott kártyaparti miatt, patakokban folyik a whisky és a törpe pálinka, és goblin mosodások tisztítják a jobb sorsa érdemes hősök porlepte ponchoit. Előfordulhat-e az, hogy egyik oldalon állnak a törpék, a másik oldalon az orkok, középen pedig egy troll? És igaz-e, hogy ezen a világon is kétféle ember (ork, törpe, elf) van: az, akinek töltve van a pisztolya, és az, aki ás?

A pályázatra olyan, a terjedelmi kiírásnak megfelelő novellákat várunk, amelyekben az író az általa kidolgozott fantasy-vadnyugati világban egy vagy több szereplő szemszögéből írja le történetet.

A teljes kiírás itt érhető el, fontos technikai részletekkel:

v2.lidercfeny.hu/palyazat/Lidercfeny_palyazat_kiiras_8.pdf